

குங்குமச்

1-4-2008

விலை ரூ.4

சிமீழ்

**நிலவு
தூங்கும்
நேரம்...**

லட்சுமிபிரபா

நிலவு தூங்கும் நேரம்...

1

விடியற்காலை; இன்பமான உறக்க வேளை. இரவு முழுவதும் அனலைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த மின் விசிறி... இப்போது சில்லென்று... குளிர் காற்றைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தது.

வைஷ்ணவி போர்வையை இழுத்துக் கழுத்து வரை மூடிக் கொண்டாள். சிமெண்ட் தரை மீது கிடந்த பாயின் மீது தான் அவள் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உயரம் பற்றாத தலையணை தொய்ந்து, 'பிய்ந்து விடுவேன்' என்று பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. போர்வையில் பல கிழிசல்கள். அருகே கிடந்த மரக்கட்டிலின் மேல் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்... பெரியப்பாவின் செல்வங்களான வனிதாவும், அனிதாவும்!

முன்னறைக் கடிக்காரம் ஐந்து முறை அடித்து ஓய்ந்தது. பக்கத்து அறையில் பெரியப்பா பலமாக இருமிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு மேல் இருப்புக் கொள்ளாமல் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள் வைஷ்ணவி.

போர்வையை உதறி மடித்து வைத்துக் கொண்டே... மரக்கட்டிலில் பஞ்சு மெத்தையில் சுகமாக சயனித்திருந்த வனிதாவையும் அனிதாவையும் ஏக்கமாகப் பார்த்தாள்.

'இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை... ஓய்வு நாள் தானே? இன்னும் சிறிது நேரம் தன்னால் தூங்க முடியுமா?' அவளுக்குள் ஒரு குட்டி கேள்வி ஜனித்தது.

அவளது ஒன்று விட்ட சகோதரிகள் உலக நினைப்பின்றி ஆனந்தமாக

லட்சுமி பிரயா

எட்டு மணி வரை உறங்குவார்களே? ‘கொடுத்து வைத்தவர்கள்’ நிராசையான பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது.

பாத்ரூம் கதவை படால் என்று பெரும் ஓசையுடன் பெரியம்மா மரகதம் மூடுவதைக் கேட்டதும்... பாயைச் சுருட்டி மூலையில் வைத்துவிட்டு நடந்தாள் வைஷ்ணவி.

அடுத்த சில வினாடிகளில் பெரியம்மா அவளை அழைக்கும் அபயக்குரல் எட்டு வீடுகளைத் தொட்டுக் கொண்டு எதிரொலிக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

வாசந்தைத் திறந்து மளமளவென்று பெருக்கி வாசலை அடைத்துக் கோலமிட்டு விட்டு குளியலறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

குளித்துவிட்டு உடைமாற்றி வந்த வைஷ்ணவி அவசரமாக அடுக்களைக்குள் அடைக்கலமானாள்.

ஆவி பறக்கும் டிகாக்கஷன் காபியை பெரியம்மாவிடம் நீட்டினாள். காபியை உறிஞ்சியபடி வைஷ்ணவியை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் மரகதம்.

‘பெற்றவர்களை இழந்துவிட்டு அனாதையாக நம்மை அண்டிக் கொண்டு வாழும் அபலைப் பெண்ணிற்கு... அபரிமிதமான அழகை பகவான் கொட்டிக் கொடுத்துள்ளாரே?

வனிதாவும் அனிதாவும் பணத்தைத் தண்ணீராகச் செலவு செய்து அழகு சாதனப் பொருட்களை வாங்கிக் குவித்து அலங்கரித்து என்ன பிரயோசனம்? அரதப் பழசாகிப் போன காட்டன் புடவையில் ஒப்பனை சிறிதுமின்றி... ஒப்பற்ற பேரழகியாகத் திகழ்கின்றாளே?

இவளருகே எனது மகள்கள் நிற்க முடியுமா?

வழக்கம் போல் பொறாமை உணர்வு தலை தூக்கியது. அவளது கோபக் கணலைக் கிளறி நன்கு விசிறி விட்டது.

“என்ன மசமசுன்னு தின்னுட்டிருக்கே? உங்க பெரியப்பாவுக்கு ராகி கஞ்சியை காய்ச்சி வையி... வனிதாவும் அனிதாவும் ரொம்ப நாளா மகா பஸ்புரத்தைச் சுத்திப் பார்க்கணும்னு ஆசைப்பட்டாங்க... பாவம்! வயசுப் பொண்ணுங்க இந்த வயசுல சுத்திப் பார்க்காம... எப்போ பார்க்கப் போறாங்க?

பத்து மணிக்கு கால் டாக்கிரியை வரச் சொல்லியிருக்கேன். பக்கத்துத் தெருவுல இருக்கற என் சிநேகிதி பாக்கியமும்... அவளோட பொண்ணுங்களை கூட்டிட்டு வருவா... நாங்க எல்லாரும் போயிட்டு நைட்டுக்கு தான் வீடு திரும்புவோம்.

வயசுப் பொண்ணுங்க ஹோட்டல்லே இஷ்டப்பட்டதை வாங்கி சாப்பிட்டு. எனக்கு தான் ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்காதே? எனக்கும் பாக்கியத்துக்கும் புளியோதரையும் தயிர்சாதமும் பண்ணி பார்சல் கட்டிக்

கொடுத்துடு.

தொட்டுக்க காரசாரமா வெங்காய சட்னியும், தக்காளித் தொக்கும், உருளைக்கிழங்கு வறுவலும் பண்ணிடு. போதும்! ஒன்பதரைக்கு எல்லாம் பார்சல் தயாராயிடணும்.

உன்னையும் அழைச்சுட்டுப் போகணும்னு ஆசை தான். உங்க பெரியப்பாவுக்கு நேரத்துக்கு சாப்பாடு போட்டு மருந்து மாத்திரை தரணும். அழுக்குத் துணிகளைத் துவைக்கணும்.”

“சரி! பெரியம்மா... இட்லி தோசைக்கு மாவு வேற அரைச்சு வைக்கணும். பெரியப்பாவை தனியா விட்டுட்டு நாம்ப் எல்லோரும் கிளம்ப முடியாதே?” முறுவலித்தாள் வைஷ்ணவி.

காலியான காபி டம்ளரை எடுத்துக் கொண்டு அடுக்களைக்குள் ஐக்கியமானாள்.

வைஷ்ணவிக்கு பெரியப்பா சண்முகத்தின் மீது அலாதி பாசம். சண்முகத்தின் தம்பி மகள் தான் வைஷ்ணவி.

அழகுக் குவியலாக ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறோம் என்று மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்தனர் நடேசனும்-ஜோதியும்!

என்ன கெட்ட நேரமோ தெரியவில்லை... அவர்களது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் மண் விழுந்து விட்டது. பைபாயிடு ஜீரத்தில் படுத்த ஜோதி நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடி விட்டாள்.

மூன்று வயதிலேயே பெற்ற தாயை இழந்து விட்ட மகளின் மீது அன்பு மழையைப் பொழிந்து வளர்த்தார் நடேசன். அவள் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் போதுதான் அந்தத் துயர சம்பவம் நடந்தது.

தொழிற்சாலை விபத்திலே மாண்டு விட்ட அவள் தந்தை நடேசன் அவளை நிராதரவாக விட்டுப் போகவில்லை. இன்ஷூரன்ஸ் வொர்க் காம்ப்ளெஷன் என்லெல்லாம் சேர்த்து இரண்டு லட்ச ரூபாய்களை விட்டுப் போயிருந்தார்.

அந்தப் பணத்தில் தான் வைஷ்ணவி வளர்ந்து படித்து இப்படிக் குதிர் போல நிற்கிறாள்.

“இந்தக் காலத்து விலைவாசிக்கு முன்னால் இந்தப் பணம் கடை வாய்க்குக் கூட காணுமா சொல்லுங்க... உங்க தம்பி இவளை அம்போன்னு விட்டுட்டுப் போயிட்டாரே? நம்ப தலையில பாரத்தை ஏத்திட்டுப் போயிட்டாரே மனுஷன்?” அடிக்கடி இரைந்து கத்துவாள் மரகதம்.

அவமானத்தில் நத்தையாய் அடுக்களைக்குள் சுருண்டு போவாள் வைஷ்ணவி. கன்னங்களும் காதுமடல்களும் சிவந்து சூடேறிவிடும்.

கன்னங்களில் வாய்க்கால் போட்டுக் கொண்டு கண்ணீர் வழியும், தனது துக்கத்தையும் வேதனையையும் யாரிடமும் வெளிப்படுத்த மாட்டாள்.

பி.எஸ்.சி. முடிந்ததும் அவளது படிப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டாள்

வேலி தாண்டாதே!

தோழியே!

தோற்றுவிடாதே!

ஆண்களின்

ஆசை வார்த்தையில்

அடிமையாகி விடாதே!

காதலனால் வஞ்சிக்கப்பட்டு

கற்பை இழந்து

கழுத்தில் தாலிக்குப் பதிலாக

தூக்குக் கயிற்றை

மாட்டிக் கொள்ளும்

அபலைகள் இங்கு ஏராளம்!

ஏமாந்துவிடாதே!

தாலி கட்டாமல்

வேலி தாண்டாதே!

-வானிராஜன்

பெரியம்மா மரகதம். மேற்கொண்டு படிக்க அவளுக்கு கொள்ளை ஆசை தான்.

பெற்றவர்களை இழந்து விட்டு பெரியப்பாவின் நிழலில் ஒண்டிக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள் அவள். அவளது வார்த்தைக்கு யார் மதிப்பு கொடுப்பார்கள்?

கடந்த எட்டு மாதங்களாக... 'முருகன் ரோட்டேவன்' என்ற லாரி டிரான்ஸ்போர்ட் கம்பெனியில் ரிஸப்ஷனிஸ்டாகவும், டெலிஃபோன் அப்ரேட்டராகவும் பணி புரிந்து வந்தாள்.

"பெரியப்பா... இந்தாங்க ராகி கஞ்சி!"

"லொக... லொக்" என்று இருமியபடியே எழுந்து அமர்ந்தார்

சண்முகம். அவருக்கு காபி அருந்தப் பிடிக்காது. ராகி கஞ்சியைக் குடித்தபடியே தம்பி மகளைப் பரிவுடன் ஏறிட்டார்.

"நீயும் அவங்க கூடப் போயிட்டு வாயேன் வைஷ்?"

"இருக்கட்டும் பெரியப்பா... உங்களுக்கு நேரத்துக்கு மருந்து மாத்திரை தரணும்... தவிர எனக்கு இன்ட்ரஸ்ட் இல்ல பெரியப்பா... அதான்"

நெகிழ்ந்து விட்டார் சண்முகம். மனைவி மரகதம் இவளிடம் உத்தரவிட்டதைக் கேட்டுக் கொண்டு தான் படுத்திருந்தார்.

ஆனால் மனைவியை அதட்டவோ அடக்கவோ... அவரால் முடியாதே? ஆரம்பத்திலிருந்தே மனைவிக்குப் பணிந்து அடங்கி நடந்து பழக்கப்பட்டவர் அவர்.

அவர் பரம சாது! தம்பி மகளுக்குப் பரிந்து கொண்டு பேசினால்... மனைவியிடம் மண்டகப்படி வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டியிருக்குமே என்ற பயத்தில்... கண்டும் கண்ணாதது போல் நடந்து கொள்வார்.

"வைஷ்! அருமையான பாசமான மகள்கூட வாழறதுக்கு நடேசனுக்குத் தான் குடுத்து வைக்கல..."

"பெரியப்பா! நீங்களும் அப்பாவும் ஒரே ஜாடை தானே? எனக்கு என்னமோ அவர் உங்க ரூபத்துல நடமாடிட்டு இருக்கற மாதிரியே இருக்கு... முகஜாடை, குரல் எல்லாமே... அப்பா மாதிரியே இருக்கு" அவளது அழகிய விழிகளில் பாசமும் அன்பும்... ஏகத்திற்கும் ததும்பின.

நெக்குருகிப் போன சண்முகம், “உனக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு குறையும் வராதுடா... உன்னோட நல்ல குணத்துக்கு... நீ அமோகமா இருக்கப் போறே..”

மனைவி மரகதம் இவளை சக்கையாகப் பிழிகின்றாள். வீட்டில் மாடாக உழைத்து விட்டு... விழுந்தடித்து வேலைக்கு ஓடி சம்பாதித்தும் வருகின்றாள்.

தனக்கென்று ஒரு பைசா வைத்துக் கொள்ளாமல் சம்பளக் கவரை பிரிக்காமல்... அப்படியே கொண்டு வந்து மரகதத்திடம் தந்து விடுகின்றாள்.

இந்த அப்பாவிப் பெண்ணின் மீது கடவுள் தான் கருணை காட்ட வேண்டும்.

சண்முகத்திற்கு உள்ளூர இரக்கம் சுரந்தது. அவளது முகத்தில் முறுவல் பூத்தது.

“நீங்க எல்லாரும் இருக்கறப்போ... எனக்கு ஒரு குறையும் வராது பெரியப்பா” கரிசனத்துடன் பதிலளித்துவிட்டு அவசரமாக நகர்ந்தாள் வைஷ்ணவி.

வலியை மறைத்துக் கொண்டாளா இல்லை... வலியே ஏற்படாத வகையில் மனப்பக்குவத்தை வளர்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாளா? தெரியவில்லையே... சண்முகம் அதிசயித்துப் போனார்.

புன்னகை சிந்தும் குறிஞ்சி மலர்... விரைவில் புயலில் சிக்கித் தவிக்கும் என்பதை அவர் எவ்விதம் அறிவார்?

2

அழகான பசுமையான தோட்டத்திற்கு மத்தியில் ஒவ்வொரு அங்குலமும் பணத்தால் இழைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது, அந்த பிரமாண்டமான பங்களா. அந்தி சாயும் பொழுது!

தோட்டத்தில் இருந்த அலங்கார ஊஞ்சலில் சோகமே உருவாக அமர்ந்திருந்தார் சிவானந்தம்.

பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்ற காரைப் பார்த்ததும்... மின்னல் வேகத்தில் காம்பவுண்ட் கேட்டைத் திறந்து சல்லூட் அடித்தான் காவலாளி.

காரை போர்டிகோவில் நிறுத்தி விட்டு... கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் அப்பா சிவானந்தம் அமர்ந்திருந்த ஊஞ்சலருகே வந்தான் ஸ்ரீதர்.

சிவந்த நிறம், கருண்ட கேசம், ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்துடன் கண்களை நிறைத்தான் ஸ்ரீதர்.

“என்னப்பா நீங்க, தின்பபடி செக்கப் பண்ண வந்த டாக்டரை கோபமா

பேசி அனுப்பிட்டிடங்களாம்? இன்சலின் இருச்செக்ஷன் போட்டுக்க மாட்டேன்னு அடம் பண்ணினா எப்படிப்பா?”

“ஸ்ரீதர்! எனக்கு பீட்டிமெண்ட்டே வேணாம். விட்டுரு.. எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கலை”

“சுகர், பி.பி, கொலஸ்ட்ரால்னு ஏகப்பட்ட வியாதி உடம்புலே இருக்கே அப்பா? மருந்து மாத்திரை எடுத்துக்காம... இன்சலின் போட்டுக்காம இருந்தா வியாதி முத்திடும்... அப்புறம் கஷ்டமாயிடும் அப்பா!”

“வியாதி நல்லா முத்திட்டும். மனசல பெரிய வேதனையை வச்சிக்கிட்டு கஷ்டப்படறதை விட...பேசாம காலா காலத்துல போய்ச் சேர்ந்துடலாம் ஸ்ரீதர்”

“இப்படிப் பேசினா எப்படிப்பா? எனக்கும் தான் ரொம்ப வேதனையா இருக்கு... அதுக்காக விரக்தியடைஞ்ச இடிஞ்ச போய் உட்கார்ந்திட முடியுமாப்பா?”

நமக்குப் பல நிறுவனங்கள் இருக்கு. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் நம்மை நம்பி வேலை பார்த்துட்டிருக்காங்க...

மனசல இருக்கற கவலையை ஒதுக்கி வச்சுட்டு... நிறுவனங்களை நிர்வகிச்சுட்டிருக்கேன். நம்ம நிறுவனங்களும் நல்ல லாபத்தோட வளரணும். தொழிலாளர்களோட வாழ்க்கைத் தரமும் உயரணும். அதான் என்னோட குறிக்கோள்!

அப்பா! விஸ்வம் அண்ணனோட குழந்தை சந்திப்பை... கொஞ்சம் நினைச்சுப் பாருங்க... அவனோட எதிர்காலத்துக்காகவாவது நாம்ப இன்னும் பல காலம் வாழ்ந்தே தீரணும்கிற வைராக்கியம் வரும்.”

“விஸ்வம்’ என்ற பெயரைக் கேட்டதும், முதியவரின் விழிகளில் வெப்பநீர் ஊற்றெடுத்தது.

‘விஸ்வம்’ எங்களுக்கு ரொம்ப காலம் கழிச்சப் பிறந்தவன். ஏழு வருஷமா குழந்தை இல்லாம தவிச்ச தவமாய் தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை அவன். நல்ல காலம் உங்கம்மா எப்பவோ... பூவும் பொட்டுமா போய்ச் சேந்துட்டா...

விஸ்வம் அவமானம் தாங்காம தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டு செத்ததை நினைச்சா... என் நெஞ்சு துடிக்குதே ஸ்ரீதர்?” அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் மவுனமாக கண்ணீர் உகுத்தார் சிவானந்தம்.

அண்ணன் விஸ்வத்தை... அவனுக்கு நேர்ந்த கதியை நினைத்தாலே... ஸ்ரீதரின் அடிவயிறு பலமுறை சுருண்டது.

அண்ணனின் சாவுக்கு காரணமான அண்ணி வச்சலாவை நினைத்துப் பார்த்தாலே... ஆரீட் ஊற்றியது போல் அவனது நெஞ்சு கபகபவென்று எரிந்தது.

வச்சலா...! சிவானந்தம் அவர்களின் சொந்த தங்கை மகள் தான். சிறு வயதிலேந்தே வச்சலாவுக்கும் விஸ்வவத்திற்கும்... பெரியவர்கள் முடிச்சப்

போட்டுப் பேசினார்கள்.

வருங்காலத்தில் கணவனும் மனைவியுமாய் ஆகப் போகின்றவர்கள் என்ற நம்பிக்கையில்... இவர்கள் உரிமையாய் சகஜமாய் பழகினார்கள்.

அதிலும் விஸ்வம் வத்சலாவின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தான். அவளும் சிரித்த முகத்துடன் தான் மணவறையில் வந்து அமர்ந்தாள்.

அவர்களது இனிய இல்லறத்தின் சாட்சியாக சந்திப் பிறந்தான். குழந்தைக்கு ஒன்றரை வயதாகும் வரை ஒழுங்காக இருந்த வத்சலா திடுதிப்பென்று தடம் மாறி விட்டாள்.

'நான் படிக்கும் காலத்தில் 'ரகு' என்பவரை மிகவும் நேசித்தேன். அவர் கவிதைகள் எழுதுபவர். இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர். என்னை மிகவும் நேசித்தார்.

என் மனமும் அவரை விரும்பியது. அவரது குடும்பச் சொத்தில் ஏதோ வில்லங்கம் இருந்ததால் கோர்ட் கேஸ் என்று... இழுபறியாக இருந்தது. அவரைக் கைப்பிடித்தால் எதிர்கால வாழ்க்கை எப்படி இருக்குமோ என்று பயந்தேன்.

பெரியவர்களும் சிறுவயதிலிருந்தே என்னையும் உங்களையும் முடிச்சப் போட்டு பேசி... கடைசியில் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி கழுத்தை நீட்ட வைத்து விட்டார்கள்.

சமீபத்தில் ரகுவை சந்தித்தேன். அவரது கேஸ் ஜெயித்து விட்டதாம். பங்காளியிடமிருந்த சொத்தை மீட்டு விட்டாராம். அவர் இன்னமும் என்னை நேசிக்கிறார்.

மனத் தராசில் எடை போட்டுப் பார்த்தேன். இப்போது அவரும் பணக்காரர்... சொல்லப் போனால் உங்களை விட பணக்காரர் ஆகிவிட்டார். என்னைப் போலவே அவருக்கும் இலக்கிய ரசனை!

உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று வாழ எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் என் ரகுவிடம் போகின்றேன். குட் பை ஃபார் எவர்' என்று கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு... தாலிச் செயினைக் கழற்றி கடிதத்தின் மீது 'பேப்பர் வெயிட்'டாக வைத்து விட்டு வெளியேறி விட்டாள்.

விஸ்வம் இடிந்து போய் விட்டான். அவமானம் தாளாமல் புழுவாய் தவித்துப் போனான்.

வேதனையை மறக்கக் குடிக்க ஆரம்பித்தான். நாளடைவில்... அவன் சூரியோதயத்தையே பார்க்கவில்லை. எப்போதாவது விரைவில் விழிக்கும் போது... அவன் விஸ்கியில் முகம் கழுவிக் கொண்டான்.

சதா போதையிலேயே மிதந்த மகனைக் கண்டு ரத்தக் கண்ணீர் சிந்தினார் சிவானந்தம். ஒரு வருடம் உருண்டோடியது. திடீரென்று என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை... விஸ்கியில் விஷத்தைக் கலந்து குடித்து விட்டு தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டான் விஸ்வம்.

“அப்பா! அண்ணன் நம்மை விட்டுப் போய் மூணு மாசமாச்ச... அண்ணி நம்ம குடும்பதோட கவுரவத்துக்கு வேட்டு வெச்சுட்டாங்க... இது தீராத கவலைதான்... ஆனா நம்ம சந்திப்பை நெனச்சுப் பாருங்க... சகலத்தையும் சகிச்சுக்கிட்டு நாம் அவனுக்காக வாழத்தான் வேணும்.

பகவான் மேல பாரத்தைப் போடுங்கப்பா... டாக்டரை வரச் சொல்லியிருக்கேன். பிடிவாதம் பிடிக்காம அவரு சொல்ற படி நடந்துக் கொங்கப்பா... ப்ளீஸ்!”

தூரத்தில் தென்னை மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிக் கொண்டிருந்தான் சந்தீப். கிண்ணத்தில் பால் சாதத்தை ஏந்திக் கொண்டு அவன் பின்னாடியே அல்லாடிக் கொண்டிருந்த ஆயாவின் மீது... முதியவரின் பார்வை படிந்தது.

“பாவம் குழந்தை! சீக்கிரமா நீ ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கோயேன் ஸ்ரீதர்... மருமகள் வந்துட்டா... அவ பொறுப்பா இவனை கவனிச்சுப்பா இல்லையா? இவனும் ஒரு தாயோட அரவணைப்புக்கு ஏங்கிட்டிருக்கான்...

மும்பையில் உள்ள கேட் வே ஆப் இந்தியா கட்டிடம் முதலாம் ஜார்ஜ் மன்னரின் இந்திய வருகையை முன்னிட்டு 1911-இல் கட்டப்பட்டது. இக்கட்டிடத்தின் ஒரு புறம் அரபிக் கடலும் மற்றொருபுறம் ஏஜென். தாஜ்மஹால் ஹோட்டலும் உள்ளது. 1909-இல் வாஸ்டன் ஹோட்டலில் இந்தியர் என்பதால் டாடாவைத் தங்க அமைதிக்காததால், டாடா இந்த ஹோட்டலைக் கட்டினார்.

-ரவீந்திரன்

அதனால...”

அவர் பேசி முடிக்கும் முன் இடை மறித்தான் ஸ்ரீதர்.

“அப்பா! ப்ளீஸ்... என் மனசே ரணமா கிடக்குது. தன்னோட முன்னாள் காதலன்... கட்டின புருஷனை விட பெரிய பணக்காரன் ஆகி விட்டான்னு தெரிஞ்சதும்... அண்ணி, அண்ணனையும் ஒன்றரை வயசுக் குழந்தையையும் உதறிட்டு ஓடிட்டாங்க...

பத்து மாசம் சுமந்து பெத்தக் குழந்தையை விட்டுட்டு ஓடறதுக்கு எப்படித்தான் மனசு வந்ததோ? ஆயிரம் காலத்துப் பயிரை வேரோட பிடுங்கி எறிஞ்சுட்டுப் போனாங்களே?

காலம் மாறிப் போச்சு அப்பா! எனக்கு பயமாயிருக்கு... மனைவியால அவமானப்பட்டு உள்ளாக்குள்ளே மருகி மரணத்தைத் தேடிக்கிட்டாரு விஸ்வம் அண்ணா!

எனக்கு கல்யாணம்கிற வார்த்தையைக் கேட்டாலே அலர்ஜியா

இருக்கு... விட்டுங்கப்பா... வத்சலா அண்ணி உங்க தங்கச்சி மகள்... சின்ன வயசிலேந்து நீங்க பார்த்து வளர்ந்தவங்க...

அவங்க இப்படியொரு குண்டைத் தூக்கிப் போடுவாங்கன்னு... நாம கனவுல கூட நெனச்சுப் பார்க்கலையே? முகம் தெரியாத மூணாம் மனுஷி... அடியெடுத்து வச்ச அவளால பிரச்சினை உருவாகறதை நான் விரும்பலை... சந்திப் என்னோட உயிர்... அவனுக்கு ஒரு குறையும் வரக்கூடாது. எனக்கு எல்லாமே அவன்தான்...”

“ஸ்ரீதர்! தரகர் கிட்ட சொல்லி ஒரு ஏழைப் பொண்ணா பார்க்கச் சொல்லுவோம். அவ அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டு போவா இல்லியா?”

“நீங்க எந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தாலும்... அவ இந்த சொத்து சுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத்தான் கழுத்தை நீட்டுவா... நமக்கு நல்லா தெரிஞ்ச வத்சலாவே இப்படி மாறினதுக்கு அப்புறம்... நான் யாரையும் நம்பத் தயாரா இல்லை... தயவு செய்து இந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வச்சிடுங்கப்பா.”

அண்ணன் மகனின் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் ஸ்ரீதரைக் கண்டு... முதியவரின் மனம் பெருமிதப் பட்டது.

கழுத்தை சந்திப்புக்கு மிகப் பெரிய ஆபத்து காத்திருந்ததை... இருவரும் எப்படி அறிவார்கள்?

அதிகாலையில் ஆரம்பித்து ஓயாது கொட்டிய மழை வலுவிறந்து... இப்போது இலேசாகப் பன்னீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாரலில் வாயில் வராந்தா முழுவதும் நனைந்து விட்டிருந்தது. முன்னறை ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தாள் மரகதம்.

“மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வரப்போற நேரத்தல... சகதியும் சேறுமா சொத சொதன்னு கிடக்கே?” உள்ளூர எரிச்சல் மண்டிக் கொண்டு வந்தது.

வெங்காயப் பக்கவடா எண்ணெயில் வறுபடும் வாசனை... முன்னறையை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. வரப் போகும் பிள்ளை வீட்டவர்களைத் திருப்தி செய்ய வைஷ்ணவி அடுப்புடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏய்... வைஷ்! ரவாகேசரிக்கு முந்திரிப் பருப்பு, பச்சைக் கற்பூரம் குங்குமப் பூ... எல்லாம் சேர்த்தியா? நெய்யை தாராளமா விட்டியா?” அதட்டினாள் மரகதம்.

“நீங்க சொன்னபடியே பண்ணியிருக்கேன் பெரியம்மா... எதுக்கும் நீங்க டேஸ்ட் பண்ணி பாத்துடுங்க...” சிறு தட்டில் கொஞ்சம் ரவாகேசரியை வைத்து ஸ்பூனையும் சேர்த்து நீட்டினாள்.

கேசரியை சுவைத்துப் பார்த்த மரகதத்தின் முகத்தில் திருப்தி ரேகை மெல்லப் பட்டிருந்தது. அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை! காலையிலிருந்து ஓய்வின்றி வீட்டுவேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தாள் வைஷ்ணவி.

காலையில் குளித்து விட்டு உடுத்திக் கொண்ட வாயில் புடவை கொஞ்சம் சிறிதும் கலையவில்லை.

கழுத்தில் கருகமணிப் பாசி, காதுகளில் சிறு ரோஜா தோடு, கைகளில் பிளாஸ்டிக் வளையல்கள்... அவள் உள்ளே வந்து நின்றதுமே நிலவு பளிச்சிட்டது போன்ற பிரமிப்பு!

‘ஹும்! வனிதாவுக்கு நிறம் தான் மட்டென்றால்... முகக்களையும் வாய்க்கவில்லையே? வரப்போகும் பிள்ளை வீட்டவர்களுக்கு அவளைப் பிடிக்க வேணுமே?’

உள்ளூர ஏக்கமும் அதே சமயம் கோபமும் பொங்கியது.

“பஜ்ஜி மாவைத் தயாரா வச்சிருக்கியா? மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வந்தவுடனே சூடா போட்டு எடுத்துரு... உருளைக்கிழங்கையும், வாழைக்காயையும் சீவி வச்சுக்கோ... அசமந்தமா நின்னு என் கழுத்தை அறுத்துடாதே... சரியா?”

“எல்லாமே தயாரா இருக்கு பெரியம்மா...!” பவ்யமாய் பதலளித்தாள். அவள் ‘எள்’ என்று சொல்வதற்குள் ‘எண்ணெயாக’ நிற்கிறாளே? மேற்கொண்டு அவளைத் திட்டுவதற்கு எந்த சாக்கும் கிடைக்கவில்லையே?

மீண்டும் உள்ளே கோபம் கனன்றது.

வனிதா பீரோவைத் திறந்து புடவைகளை அள்ளிப் படுக்கையின் மீது போட்ட வண்ணம் இருந்தாள். படுக்கையில் ஒருக்களித்துப்படுத்தபடியே தங்கை அனிதா வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு இரண்டு நாட்களாக நல்ல காய்ச்சல்! எண்ணற்ற புடவைகளை வாரியிறைத்து விட்டு... என்ன புடவை உடுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற ஆராய்ச்சியில் முழுகியிருந்தாள் வனிதா.

அரை மனதுடன் ஆரஞ்சு வண்ண பனராஸ் புடவையைத் தேர்வு செய்து விட்டு... “ஏய் வைஷ்! புடவைகளை மடிச்சு அடுக்கி வச்சுடு” அதிகாரமாக உத்தரவிட்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் பிள்ளை வீட்டவர்கள் வந்து இறங்கினர். வைஷ்ணவி தயாரித்து வைத்த பலகாரங்களை வைத்து உபசரித்தாள் மரகதம்.

“மாப்பிள்ளை சிவந்த நிறத்துடன் களையாக இருக்கிறானே, அம்பத்தூரில் ஏதோ பெரிய ஸ்தாபனத்தில் நல்ல பதவி... கை நிறைய சம்பளம்... அந்தஸ்தான இடம்...”

மரகதத்திற்கு மகிழ்ச்சி கரை புரண்டது.

“பொண்ணுக்குப் பாடத் தெரியுமா?” வந்த பெண்களில் ஒருத்தி கேட்டு விட்டாள்.

வனிதாவிற்கு உள்ளூர நடுக்கம் பரவியது.

“தெரியும்! ஆனா... ரெண்டு நாளா அவளுக்கு தொண்டை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது” மரகதம் சமாளித்தாள்.

“வாத்யம் ஏதாவது- வீணை கீணை வாசிக்கத் தெரியுமா? வந்தவன் விடவில்லை. தொடர்ந்து குடைந்து கேள்வி கேட்டாள்.

மூலையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த வீணைப் பெட்டியைத் திறந்து வீணையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து மரகதம் ஜமுக்களாத்தின் மீது வைத்து விட்டாள்.

பயத்தில் வனிதாவுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.

“அம்மா! அனிதாவை... இன்னொரு வீணையை எடுத்துக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்க... என் கூட சேர்ந்து அவளும் வாசிக்கட்டும். எனக்கு பயமா இருக்கு” மரகதத்தின் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு... அவள் மெல்லிய குரலில் கெஞ்சுவதைக் கேட்டார் சண்முகம்.

“அனிதாவுக்குத் தான் உடம்பு முடியாம படுத்திருக்கானே?... சரி இப்போ என்ன? உன் கூட சேர்ந்து வாசிக்கணுமா? வைஷ்ணவி! இன்னொரு வீணையை எடுத்துட்டு வந்து வனி அக்காவோட சேர்ந்து வாசிம்மா” விகல்பமில்லாமல் உத்தரவிட்டார்.

மரகதத்தின் முகம் சட்டென்று இருண்டு போனது.

சபை ஜனங்களுக்கு முன் மறுப்பு தெரிவிக்க முடியாமல்... அரை

மனதுடன் வீணையுடன் வந்தமர்ந்தாள் வைஷ்ணவி.

வியப்புடன் அவள் மீது படிந்த மாப்பிள்ளையின் கண்கள் வேறுபுறம் திரும்பவே இல்லை. விடைபெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் கிளம்பினார்கள். மறுநாள் பிள்ளையின் தந்தையிடமிருந்து ஃபோன் வந்தது.

“உங்களுடன் சம்பந்தம் செய்து கொள்வது பற்றி எங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி... வீணை வாசித்தாளே இன்னொரு பொண்ணு? கத்தரிப்பூ வண்ணத்துல காட்டன் புடவை கட்டியிருந்தாளே? அந்தப் பெண்ணைத் தான் என் மகனுக்குப் பிடிக்கிறதாம்.

எங்களுக்கும் அந்தப் பொண்ணைத் தான் பிடிச்சிருக்கு. உங்களுக்கு சம்மதம் என்றால் பேச்சு வார்த்தைகளைத் தொடரலாம். என்ன சொல்றீங்க அம்மா?” என்று அவர்கேட்டபோது... மரகதம் ஆத்திரத்தில் ஆடிப் போனாள்.

அன்று வீட்டில் பெரிய பூகம்பமே வெடித்தது.

“புத்தி கெட்ட மனுஷரா இருக்கீங்களே? வனிக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையப் போகுதுன்னு சந்தோஷப் பட்டுட்டு இருந்தேனே? உங்க பொண்ணு வாழ்க்கையில் நீங்களே மண்ணள்ளிப் போட்டுட்டீங்களே?”

“ஏன் இப்படி பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்றே? அவரசப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டாதே மரகதம்!” சாந்தப்படுத்தும் விதத்தில் பேசியவரை விழிகளால் சுட்டெரித்தாள்.

“உங்க தம்பி பொண்ணை கூப்பிட்டு வீணை வாசிக்க வச்சீங்களே? இப்போ என்னாச்சு தெரியுமா? எல்லோருக்கும் அவளைத்தான் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குன்னு ஃபோன் பணறாங்க... ஐயோ! இந்த சனியனால... என் பொண்ணோட வாழ்க்கையே போச்சே?

மலேசிய நடிகை யாஷ்வின் ‘மகாரதம்’ என்ற தமிழ்ப் படத்தில் நடிக்கிறார். இப்படத்தின் பெரும்பகுதி மலேசியாவில் படமாக்கப்படுகிறது.

-ரவீந்திரன்

நல்ல சம்பந்தம் கைவிட்டுப் போச்சே? அனாதையா நம்ம அண்டி வாழ வந்தவ... என் பொண்ணுக்கு வேட்டு வச்சுட்டாளே... பாவி!"

மரகதம் கர்ஜித்தாள். ஓலமிட்டாள். சபித்தாள்.

"தன்னைப் பார்க்க வந்தவன் இப்படி மனம் மாறி அவன் பக்கம் தாவி விட்டானே?" என்று வனிதாவுக்குப் பொறாமை; ஆத்திரம்!

"இந்த மனுஷன் கூப்பிட்டா உனக்கு எங்கேடி புத்தி போச்சு?" மரகதத்தின் விழிகள் அனலைக் கக்கின.

"இல்ல... பெ... பெரியம்மா! எல்லாத்துக்கும் முன்னாடி வச்ச பெரியப்பா வற்புறுத்தினதால... ம... மறுத்துப் பேச தயக்கமா இ... இருந்துச்சு பெரியம்மா! அதான்...வ... வந்தேன்"

திக்கித் திணறி வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள் வைஷ்ணவி. பயத்தில் கோழிக் குஞ்சாய் வெட வெடத்தாள். இந்த மாதிரி நடக்கும் என்று சத்தியமாய் அவள் கற்பனை செய்து கூட பார்க்கவில்லை.

"வீணையைத் தூக்கிட்டு வந்து வாசிச்சு... வந்தவனை மயக்கிட்டியே சனியனே! வனிக் குரப்போற நல்ல வாழ்க்கையைக் கெடுத்துட்டியே... பாவி..."

"பெரியம்மா! சத்தியமாக நா அப்படி எதுவும் நினைக்கலே... இப்படி நடக்கும்னு எனக்குத் தெரியாது..." தழுதழுத்தாள் வைஷ்ணவி.

"நல்லதுக்கு நரி முட்டையிடலை... இவ நம்ப குடும்பத்தைக் கெடுக்க வந்த கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு... சே! நீலிக் கண்ணீர் வடிக்காதே மாய் மாலக்காரி... அப்பால போ! என் முன்னாடி நிக்காதே..."

மரகதம் சினத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல்... ஓங்கி அவளது கன்னத்தில் ஒரு அறை விட்டாள்.

இடக் கன்னத்தில் ஓர் இடி இறங்கியது. செவிப்பறைக்குள் பூச்சிகள் கத்தின.

இன்னொரு இடி வலக்கன்னத்தில் விழுந்தது. கண்ணுக்குள் ஆயிரம் மின்னல்கள் அறுந்து விழுந்தன.

இறங்கிய மூன்றாவது இடியை... சண்முகத்தின் வலக்கரம் தடுத்தது.

"வைஷ்ணவி! நீ உள்ளே போம்மா"

அவமானம் ஒரு புறமும் துக்கம் ஒரு புறமும்... வைஷ்ணவியைப் பிடுங்கித் தின்றன.

கீழுதட்டை அழுத்தக் கடித்து... அடுக்களைக்குள் தஞ்சமடைந்தாள். வழியே இறங்கி வெளியேறியது.

4

அ

றைபட்ட கன்னங்கள் ஜிவ்ஜிவு என்று தீயாய் காந்தின. அவமானம், துக்கம், வேதனை எல்லாம் ஒரு சேர ஆட்டிப்படைக்க புயலில் அகப்பட்ட பூங்கொடியாய் தடித்தக் கொண்டு நின்றாள்.

'அம்மா...' என்று அலறி அழ வேண்டும் போன்ற துக்கம்- அது

தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டு நின்றது.

அன்று இரவு வைஷ்ணவி வெகு நேரம் உறக்கமின்றி அழுது கொண்டிருந்தாள். இடை இடையே பெரிதாக எழுந்து உடலைக் குலுக்கிய விம்மலை அடக்கிக் கொண்டு அவள் சப்தமிடாமல்... கண்ணீர் உகுத்தாள்.

தலை பாரமாக கனத்தது. நெஞ்சு வேதனை தாளாமல் வெடித்து விடும் போல் இறுகியது.

‘இந்த வாழ்வு தேவை தானா? நான் எதற்காக வாழ வேண்டும்? எனக்கு விடிவு காலம் பிறக்குமா?’

‘இப்படி அவமானப்பட்டுக் கொண்டு வாழ்வதற்கு... செத்து விடுவதே மேல்!’

மீண்டும் பொல பொல வென்று கண்ணீர் கொட்டியது. மூக்கை நீர் அடைத்துக் கொள்ளவே மூச்சு விட முடியாமல் திணறிப் போனாள்.

மெல்ல எழுந்து அமர்ந்தாள். வனிதாவுக்கும் அனிதாவுக்கும் தெரிந்தால் கோபித்துக் கொள்வார்களே என்ற பயம்!

அன்று இரவு சாப்பாட்டின் போது பரிமாற வந்த வைஷ்ணவியை சுட்டெரித்து விடுபவள் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வனிதா.

‘வீணையை வாசிக்க வந்தவ... ஒரு நல்ல சம்பந்தத்தை வீணாக்கி விட்டியே... நீ நல்லா இருப்பியா?’ என்று கேட்காமல் கேட்டது அவளது கடும் பார்வை!

“என்ன வைஷு? அம்மாவும் அக்காவும் உன்னைக் கரிச்சுக் கொட்டிட்டே இருக்காங்களா? எனக்கொரு ஐடியா தோணுது.

பேசாம... இந்த வரனுக்கே நீ கழுத்தை நீட்டி விட்டு இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்படு... பிறகு எங்கள் வாழ்க்கையில் எந்தப் பிரச்சனையும் வராது இல்லியா?”

இளையவள் அனிதாவும் அவளது பங்குக்குப் பேசி... வைஷ்ணவியின் இதயத்தில் ஈட்டியைப் பாய்ச்சினாள்.

சண்முகத்திற்கு அன்றிரவு சாப்பிட்டவே மனமில்லை. அனாதையாகித் தம்மிடம் அடைக்கலமான தம்பி மகளின் உள்ளம் நோக... மரகதம் பேசியது அவருக்குப் பிடிக்கவே இல்லை.

அதிலும் அத்து மீறிக் கையை நீட்டி அடித்து விட்டாளே? பாவம்! அழுது ஊதிப் போன முகத்தையும், சிவந்து விட்டிருந்த கண்களையும் பார்த்து அவர் பரிதவித்துப் போனார்.

“போம்மா... கண்ணைத் துடைச்சிட்டு போய் சாப்பிடு” என்று மெல்ல முணுமுணுத்தார்.

இன்னும் ஆறுதலாக நான்கு வார்த்தைகள்... கனிவாகப் பேசி அவளை சமாதானப்படுத்த ஆசைதான்! ஆனால்... பத்தரகாளி ரூபத்தில் வளைய

வந்து கொண்டிருந்த மரகதத்தின் வாய்க்கு பயந்து கப்பென்று வாயை மூடிக்கொண்டு விட்டார்.

ஏற்கெனவே மண்டகப்படி வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு விட்டாரே? கையாலாகாத தனத்துடன் செய்வது அறியாமல்... படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தார்.

“என் பொண்ணுகளுக்கு சமமா இவளையும் வீணை கத்துக்க வச்சேனே? மாசா மாசம் ஃபீஸ் கட்டி கத்துக்க வச்சதுக்கு... கை மேல பலனைக் கொடுத்துட்டாளே... பாம்புக்குப் பால் வார்த்தேனே?”

அடிபட்ட சிறுத்தையாய் இன்னமும் அடிக்கடி உறுமிக் கொண்டே இருந்தாள் மரகதம்.

‘வைஷ்ணவி வீணை கத்துக் கொள்ளட்டும்’கிற நல்ல எண்ணத்துலே கிளாசுக்கு அனுப்பி வச்சியாக்கும்? உன் பொண்ணுகளோட வீணையைத் தாக்கிட்டுப் போக அவளை அனுப்பினே! ‘வேலைக்காரி மாதிரி அந்த அனாதைப் பெண்ணை நடத்தறாங்க’ளே’ன்னு மத்தவங்க பேசிடக் கூடாது’ன்னு பயந்து... அவளுக்கு ஃபீஸ் கட்டினே... மத்தபடி உன் பொண்ணுகளுக்கு சமமா அவளை என்னிக்காச்சும் நீ நடத்தினது உண்டா மரகதம்?’ என்று கேட்டு விட அவரது நாக்கு தடிக்கத் தான் செய்தது.

ஆனால் அப்படியே அவர் கேட்டு விட முடியுமா? சே! என்ன பிழைப்பு இது? ‘வெறுப்புடன் போர்வையைத் தலை வரை இழுத்து போர்த்திக் கொண்டார்.

வைஷ்ணவி முகத்தை நன்கு அலம்பி விட்டு வந்து மீண்டும் படுத்த போது... காலி வயிற்றில் ‘எனக்கு?’ என்ற உறுமலான கேள்வி எழுப்பியது.

‘தொட்டதுக்கு எல்லாம் குற்றம் குறை கண்டுபிடித்து வசைபாடும் பெரியம்மா... இவ்வளவு பெரிய விஷயம் நடந்த பிறகு இனி என்னை சும்மா விட்டு வைப்பாளா?

ஆரம்பத்திலிருந்தே பெரியம்மாவுக்கு என்னைக் கண்டாலே ஆகாது... இப்போது எரியும் நெருப்பில் நெய் வார்த்தது போலாகி விட்டதே?

தொடர்ந்து இதே வீட்டில் நான் நீடித்திருக்க முடியுமா?

பெரியம்மாவின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எனது காதல்களில் தீக்கங்கைச் செருகியது போலிருக்குமே?

வனிதா ஜாடையாகப் பேசி வறுத்தெடுத்து விடுவாள்.

அனிதாவோ ஊசிக் கணைகளைப் புன்சிரிப்போடு சேர்த்து வீசுவாள்.

தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா? சேச்சே! தற்கொலை செய்வது மகா பாவம் என்று அப்பா சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே?

வேலைக்குப் போகிறேன்... சம்பாதிக்கின்றேன். பிறகென்ன?

இந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஏதாவது நல்ல ஹாஸ்டலில் தங்கிக் கொண்டு... வேலைக்குச் செல்லலாமா? 'இவளை வளர்த்துப் படிக்க வைத்தோம். சம்பாதிக்க ஆரம்பித்ததும்... நன்றியை மறந்து விட்டு வெளியேறி விட்டாளே?' என்று பெரியம்மா அனைவரிடமும் கூறத்தான் போகின்றாள்.

'நன்றி மறந்தவள்' என்ற பழிச் சொல் வந்து சேருமே?

நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறினால்... பெரியப்பா என்ன நினைப்பார்?

இதே வீட்டில் தொடர்ந்து இருக்க முடியாதே? என்ன செய்யப் போகின்றேன்...!

இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாய் தவித்துப் போனாள் வைஷ்ணவி.

5

முழு நிலவின் மோகன ஒளியில் எம்பி ஆர்ப்பரித்தது கடல்! அந்த எம்பலையும் துள்ளலையும்... பாக்கனியில் நின்றபடியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீதர்.

'பாவம் சந்தீப்! இரண்டு நாட்களாக அவனுக்கு சரியான காய்ச்சல்... அனலாகக் கொதித்த காய்ச்சலில் 'அப்பா... அப்பா' என்று அனத்த ஆரம்பித்து விட்டாளே... குழந்தை!'

தனக்குள் மெல்ல முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

சந்தீப்புக்கு விஸ்வத்தின் மீது ஒட்டுதல் அதிகம். 'அப்பா காலமாகி விட்டார். இனி திரும்ப வரவே மாட்டார்' என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத பிஞ்சுப் பருவத்தில் அவன் இருந்தான்.

சிவானந்தமும், ஸ்ரீதரும்... 'அப்பா உனக்குப் போயிருக்காரு கண்ணா... முக்கியமான ஆபீஸ் வேலையை முடிச்சிட்டு உடனே வந்துருவாரு ராஜா' என்று பொய் சொல்லி சமாளித்தார்கள்.

எத்தனை நாளைக்கு சமாளிக்க முடியும்?

அதிலும் சரி ஜூரம் பிடித்து உடம்புக்கு முடியாமல் போனதும்... குழந்தைக்கு அப்பாவின் ஞாபகம் அதிகரித்து விட்டது.

அனத்தத் தொடங்கியதும் சிவானந்தம் பதறி விட்டார்.

குடும்ப மருத்துவரின் தீவிர கண்காணிப்பில்... எப்படியோ காய்ச்சல் மட்டுப்பட்டது.

சற்று முன்னர் தான் கண்விழித்துப் பார்த்தான் சந்தீப்.

சித்தப்பா ஸ்ரீதர் பரிசளித்த 'ரோபோ' பொம்மையைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு... மருந்து மாத்திரைகளின் தீவிரத்தில் மீண்டும் கண் அசந்து

போனான்.

பால்கனி கதவை மூடிவிட்டு விஸ்தாரமான அறைக்குள் நுழைந்த ஸ்ரீதர்... அர்த்த பாவனையுடன் சந்தீப்பின் கட்டிலருகே அமர்ந்திருந்த ஆயாவைப் பார்த்தான்.

“இன்னும் ரெண்டு மணி நேரம் பொறுத்து டானிக் ஊத்தினா போதும் தம்பி!” பவ்யமாகப் பதிலளித்தான்.

சந்தீப்பின் கேசத்தை மிருதுவாகத் தடவியபடியே “ஜாக்கிரதையா பார்த்துக் கோங்கம்மா... நான் கொஞ்சம் பீச்சல காலார நடந்துட்டு வரேன்” என்று கூறிவிட்டு மாடிப்படிகளைக் கடந்து இறங்கினான்.

பிரமாண்டமான ஹாலின் பக்கவாட்டிலிருந்து அறைக் கதவைத் திறந்து மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான் ஸ்ரீதர்.

நிம்மதியாய் நிச்சலனமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார் சிவானந்தம்.

“முத்து”

இடுப்பில் துண்டைக் கட்டியிருந்த பணியான் வேகமாய் ஓடி வந்தான்.

“அப்பா... சாப்பிட்டாரா இல்லையா?”

“டிபன் எதுவும் வேணாமன்னு சொல்லிட்டாருங்க... ஒரு வாழைப்பழம்... ஒரு டம்ளர் பால் அவ்ளோதான்! பி.பி. மாத்திரையைப் போட்டுக்

ஓற்றை மனம்

என்றோ அரும்பிய நினைவுகள் பூக்களாய் மலர்கின்றன!

எனோ விரும்பிய மனம் எங்கோ போய் தொலைகின்றன! இன்றோடு அழிந்த காலம் இதுபத்தைப் பிழிகின்றன! இன்று மட்டுமே உயிர்த்த விருப்பம் இமைப்பதற்குள் அழிகின்றன!

ஒன்றான நெஞ்சம் உடையாமலே விலகுகின்றன!

ஒற்றை மனக்காதல் மட்டும் தனிமையே பழகுகின்றன!

—தமிழ்நாயகி, சேலம்

கிட்டாருங்க”

ஸ்ரீதரிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு அனலாய் வெளிப்பட்டது.

பங்களாவை விட்டு வெளியேறி... கடலை நோக்கி நடந்தான்.

கடற்கரை மணலில் கால்கள் புதையப் புதைய நடந்தவனின் மனம்... பாறாங்கல்லாய் கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

சோகத்தை சுமந்து கொண்டிருக்கும் மனிதனின் மனம் சோர்ந்து போய் விடுகின்றது. அனால்கடலின் அலைகள் ‘எங்களுக்கு சோர்வே இல்லை’ என்று

நியூயார்க்கிலிருந்து வெளிவரும் VOGUE என்ற இதழின் அட்டையில் நடிகை லிண்ட்சே லோகனின் இந்தப் படம் இடம் பெற்றுள்ளது. 1962-இல் இதே போன்ற மர்லின் மன்றோவின் புகைப்படம் இதே இதழில் வெளிவந்தது. இரண்டு புகைப்படங்களையும் ஒரே கலைஞர் எடுத்துள்ளார்.

-ரவீந்திரன்

தெம்புடன் குதித்து விசிறின.

வெள்ளியில் ஓரம் கட்டின தினுசில் கடலலைகள் மின்னின. செல்லமாய் மோதி ஒவ்வொரு முறையும் கரை மணலில் சிறிதை சுரண்டியடித்தன.

அண்ணி வத்சலாவை நினைத்தாலே... உள்ளுக்குள் உலை கொதிக்கத் தொடங்கியது.

சந்தீப்பை பத்து மாதங்கள் சுமந்து பெற்றவள் அவள்! தாய்மை உணர்வை சுத்தமாகத் துணி கொண்டு துடைத்துப் போட்டு விட்ட தினுசில்... பச்சிளம் குழந்தையைப் பரிதவிக்க விட்டு ஓடிப் போய் விட்டாளே?

தனது சுயநலத்தை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு... பாரம்பரியமான குடும்பத்தின் கவுரவத்தை அழித்து... சந்தி சிரிக்க வைத்து விட்டாளே?

ஆ ஜானுபாகுவான அழகான கணவன் விஸ்வம்... அவனுக்கு பெருத்த அவமானத்தை ஏற்படுத்தி தலைகுனிய வைத்து...

குடிக்கு அடிமையாக்கி கடைசியில் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலைமைக்குத் தள்ளினாளே?

பெண் இனத்திற்கே களங்கம் ஏற்படுத்தி விட்டாளே?

தனது 'ஒடுகாலித் தனத்தால்' அன்பான கணவன் அவமானப்பட்டு இறந்து விட்டானே? என்ற உறுத்தல் சிறிதளவும் இன்றி... எப்படி அவளால் சந்தோஷமாக இருக்க முடிகின்றதோ?

தவறு செய்தவள் அவள்... பாவம் செய்தவள் அவள்!

ஆனால் தண்டனை அனுபவிப்பது யார்?

தண்டனையை அனுபவிக்கும் தெம்பின்றி... அவமானப்பட்டு கூனிக் குறுகி எனது அண்ணன் இறந்து விட்டான்.

அண்ணனின் குழந்தை இன்றளவும் பாசத்திற்கு ஏங்கித் தவிக்கிறது. சேச்சே! மனசாட்சி சிறிதுமில்லாத ஜென்மம் அவள். இப்பேர்ப்பட்ட சுயநலப் பிசாசுக்கு... கடவுள் ஏன் இன்னமும் தண்டனை தராமல் இருக்கிறாரோ?

தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களை எல்லாம் நெருப்பாற்றில் தள்ளிவிட்டு... தன் சுகத்தை மட்டும் பிரதானமாக மதித்து ஓடி விட்டாளே?

அவள் எழுதி வைத்து விட்டுப் போன கடிதம்... ஸ்ரீதரின் மனக் கண்ணில் நிழலாடியது.

'மனத் தராசில் எடை போட்டுப் பார்த்தேன். என் காதலர் உங்களை விட பணக்காரராகி விட்டார்' என்று எழுதியிருந்தாளே?

படித்து விட்டு விஸ்வம் அண்ணன் எப்படி துடித்துப் போனார்? மனைவி ஓடிய விறகு விரக்தி மேலிட... ஆபீஸ் பக்கமே விஸ்வம் தலை வைத்துப் படுக்கவில்லை.

வத்சலா எழுதிய வாசகம்... ஸ்ரீதருக்குள் ஒரு வெறியைத் தூண்டி விட்டிருந்தது.

சதா ஆபீஸிலேயே பழியாகக் கிடந்தான். அதீத ஆர்வத்துடனும், அக்கறையுடனும் சிரத்தையுடனும் கடுமையாக உழைத்தான்.

விஸ்வம் குடி போதையில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்க... ஸ்ரீதரோ பிஸினஸில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டான்.

அவனது அயராத உழைப்பிற்குப் பட்ட பாட்டிற்கும் பலன் கிடைக்கத் தான் செய்தது.

முன்பு எப்போதும் இல்லாத அளவில்... பன் மடங்குலாபத்துடன் அவளது நிறுவனங்கள் வெற்றிப் பாதையில் முன்னணியில் முன்னேறின.

அனைவரும் மூக்கில் விரல் வைக்கும் வகையில் இளம் தொழிலதிபர் ஸ்ரீதர் சிகரத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இளம் வயதினருக்குரிய ஆசாபாசங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல்... மனதிற்கு கடிவாளம் போட்டுக் கட்டுக்குள் வைத்திருந்தான் ஸ்ரீதர்.

அவனது மனதை முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தான் சிறுவன் சந்தீப்.

சந்தீப்பின் பிஞ்சு உடம்பில் ஈ, கொசு அமர்ந்தாலும் துடித்துப் போய் விடுவான் ஸ்ரீதர்.

அந்த அளவுக்கு அவன் மீது உயிரையே வைத்திருந்தான்.

விதி சிரித்தது! சந்தீப்பின் உடலிலிருந்து ஏகப்பட்ட இரத்தம் வெளியாகி... அவன் உயிருக்குப் போராடும் சூழ்நிலையை உருவாக்க... விதி தக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

6

வேலைக்குச் சென்று நாள் முழுவதும் உழைத்து விட்டு அலுத்துக் களைத்து வீடு திரும்பியிருந்தாள் வைஷ்ணவி.

டகடகவென்று ஐகடை உருள கிணற்றிலிருந்து நீரை இறைத்துத் தோட்டத்து பூச்செடிகளுக்கும் கீரைப் பாத்திகளுக்கும் தண்ணீர் விட எத்தனித்தாள்.

“வைஷு! இங்க வா... நாங்க எல்லாரும் ரிஸப்ஷனுக்குக் கிளம்பறோம். முதல்லே வந்து காபி போட்டுக் குடு... காபி சாப்பிட்டுட்டு நாங்க போகணும். நாங்க போனதும் மெதுவா வந்து இந்தக் காரியத்தை கவனிச்சாப் போறும்.”

மரகத்தின் குரலில் கடுமை வழிந்தது.

“சரிங்க பெரியம்மா” ஒட்டமும் நடையுமாக அடுக்களைக்குள் புகுந்தாள் வைஷ்ணவி.

“என்னங்க... பாக்கியத்தோட பொண்ணுக்கு நாளைக்கு கல்யாணம் தெரியுமில்ல?... கிளம்புங்க சீக்கிரம்” அதட்டிய மனைவியை திகைப்புடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தார் சண்முகம்.

“உன் சிநேகிதியோட பொண்ணுக்கு கல்யாணம். நீ கிளம்பிப் போயேன் மரகதம். என்னை என்னத்துக்கு வரச் சொல்றே. தயங்கியபடியே கேட்டு விட்டார்.

வாஷைக்க...

யாரும் அடிக்கவில்லை
அழுது கொண்டிருக்கிறாள்;
வெங்காயம் நறுக்கிக் கொண்டே!
-வாணிராஜன்

“இருபது வருஷத்துப் பழக்கம்... பாக்கியம், இன்னிக்கும் நாளைக்கும் குடும்பத்தோட வந்து போகணும்னு வருந்தி வருந்திக் கூப்பிட்டிருக்கா... நீங்களும் வாங்க... நாளைக்கு நம்ம பொண்ணுகளோட விசேஷத்துக்கு அக்கம் பக்கம் மனுஷாள் வர வேணாமா?

மண்டபமும் பக்கத்துல தானே

இருக்கு?... கிளம்பி வரப் போறீங்களா இல்லையா?”

அதற்கு மேல் மறுத்துப் பேசினால் ருத்ரதாண்டவம் ஆடி விடுவாளே? என்ற பயத்தில் அரைமன துடன் கிளம்பி விட்டார் சன்முகம்.

அனைவரும் கிளம்பிச் சென்றதும் வீட்டைப் பெருக்கி முடித்து... அடுப்பு மேடையில் இரைந்து கிடந்த பாத்திரங்களை ஒழித்துப் போட்டு தேய்த்துக் கவிழ்த்தாள்.

‘செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி விட்டு... கலைந்த கூந்தலை வாரிப் பின்னலிட்டு விட்டு கொல்லைப் புறக் கதவை மறக்காமல் சாத்தி விட்டு வர வேண்டும்’ என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே கிணற்றிலிருந்து நீரை இறைத்தாள் வைஷ்ணவி.

“தோட்டத்துச் செடிகளுக்கு எல்லாம் கிணத்துல இருந்து தண்ணியைச் சேந்தி தான் ஊத்தணும்... மோட்டார் தண்ணியை விட்டா கரண்டி பில் எகிறும். பொண்ணா பொறந்தவ கட்டும் செட்டுமா சிக்கனமா இருக்கணும்.

என்ன முழிக்கிறே? உடம்புக்கும் நல்ல பயிற்சி... அதே சமயம் இறைக்க இறைக்க கிணத்துல தண்ணியும் ஊறிக்கிட்டே இருக்கும்.” என்று மரகதம் போட்ட உத்தரவை... ஒருநாளும் வைஷ்ணவி மீறியதே இல்லை.

பவள மல்லி மரத்துரு நீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் அருகில் ஏதோ நிழலாடியதும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அழகு சுந்தரம் நெருங்கி நின்று கொண்டிருந்தான். மரகதத்தின் அண்ணன் மகன் அழகு சுந்தரத்திற்கு... பெயரில் தான் ‘அழகு’ இருந்தது.

அவனது பெயருக்கும் உருவத்திற்கும் சிறிதும் சம்பந்தமே இல்லை எனலாம். ‘இவன் எப்படி இங்கே வந்தான்... அதவும் இந்த நேரத்தில்?’ வைஷ்ணவிக்கு அவனைக் கண்டதுமே தூக்கி வாரிப் போட்டது.

சட்டென்று பின் வாங்கி நின்றவள் பூவாளியைப் பொத்தென்று கீழே வைத்தாள்.

அந்தி சாயும் நேரத்தில் வாசற் கதவை எதற்கு மூடி வைக்க வேண்டும்? என்ற எண்ணத்தில் தோட்டத்திற்குள் புகுந்து கொண்டது... எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்!

அவளைப் பார்வையாலேயே அளவெடுத்தபடி சல்லித்தனமாக

படிப்பு, பாட்டு, விளையாட்டு
பாரதி போதித்த வாழ்க்கை;
ஈமெயில், எஸ்.எம்.எஸ். எம்.டி.வி
புதுயுகம் சுவாசிக்கும் வேடிக்கை!
-திருவடி-

சிரித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தவனைக் கண்டு... அவளது மேனி மெல்லப் பதறியது.

காலுக்கடியில் பூரான்கள் நெளிவது போன்ற அருவருப்பு ஏற்பட்டது நிஜம்!

இடுப்பில் அள்ளிச் செருகியிருந்த கொசுவத்தைத் தழைத்து விட்ட படியே கூடத்தை நோக்கி விரைந்தாள். அழகு சுந்தரமும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

இரண்டு தெரு தள்ளித்தான் அழகு சுந்தரத்தின் வீடு உள்ளது. சுற்று வட்டிக்கு பணத்தை விட்டு சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது வீட்டுக்கு அருகிலேயே அடகுக் கடையையும் நடத்தி அநியாயமாகப் பணத்தைச் சேர்த்து வைத்திருந்தான்.

பணத்தோடு சேர்ந்து பாவத்தையும் மூட்டை மூட்டையாகச் சேமித்து வைத்திருந்ததால்... பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்கள் ஆகியும் அவனது மனைவி கருத்தரிக்கவே இல்லை.

அண்ணன் மகன் அழகு சுந்தரத்தைக் கண்டாலே... மரகதத்திற்கு தலை காப் புரியாது. குஷி பிய்த்துக் கொண்டு போகும். வாயெல்லாம் பல்லாக வரவேற்று உபசரிப்பான்.

“பெரியம்மாவும் மத்தவங்களும் ரிஸப்ஷனுக்குப் போயிருக்காங்க...” எரிச்சலுடன் கூறினான் வைஷ்ணவி.

“தெரியும்! வீட்டுல யாரும் இருக்க மாட்டாங்கங்கிற விவரம் தெரிஞ் சுதான் வந்தேன். என்ன முழிக்கிறே? அதை தான் இந்த விவரத்தை எனக்கு சொன்னாங்க... இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் அமையாதானனு... நான் எவ்ளோ நாளா ஏங்கிட்டிருக்கேன்னு தெரியுமா வைஷா!” அவனிடமிருந்து நாசிக்குப் பிடிக்காத வாடை குப்பென்று கிளம்பியது.

‘என்னது? பெரியம்மா எதற்காக இப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தை இவனுக்கு உருவாக்கித் தர வேண்டும்? சமீப காலமாக இவன் அடிக்கடி வர ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

வழியில் எங்காவது பார்த்தாலும் வலிய வந்து நின்று பேச்சுக் கொடுக்க முயற்சித்தான்... சிறிதும் லஜ்ஜையின்றி பார்வையாலேயே அவளை விழுங்கி விடுவது போல் பார்க்கிறானே?

ரிஸப்ஷனுக்கு வர மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்த பெரியப்பாவை... அதட்டி மிரட்டி அவரையும் தன்னோடு அழைத்துச் சென்று விட்டாளே பெரியம்மா? அண்ணன் மகனுடன் சேர்ந்து அவள் ஏதோ சதி செய்கின்றாள்’ என்பது மட்டும் நன்கு புரிந்தது.

“என்கிட்டே உங்களுக்கு என்ன பேச்சு வேண்டிக்கிடக்கு? அவங்க வந்தப்புறமா தாராளமா வாங்க... எனக்கு தலைக்கு மேல வேலை கிடக்கு... கிளம்பறீங்களா? நான் வாசற்கதவைச் சாத்தனும்!” வெடுக்கென்று

பேசினாள் வைஷ்ணவி.

அவளது முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

“என்னத்துக்கு வைஷ்ணு... இப்படிக்கோபப்பட்டா? நீ கோபப்படறப்போ கூட எவ்ளோ அழகா இருக்கே தெரியுமா? ஊசிப் பட்டாசா நீ பொரிஞ்சு தள்ளினாலும்... உன் குரல் தேனாட்டம் இனிக்குது தெரியுமா வைஷ்ணு?”

“மிஸ்டர்! லிமிட்டைத் தாண்டிப் பேசறீங்க... நீங்க பெரியம்மாவுக்கு நெருங்கிய உறக்காரரா இருக்கலாம். ஆனா அவங்க இல்லாத நேரத்துல... தனியா இருக்கற என்கிட்டே வந்து இந்த மாதிரியெல்லாம் பேசறது... கொஞ்சம் கூட நல்லாயில்ல... தயவு செய்து போயிடுங்க”

அழகிய விழிகள் திக்கங்குகளாய் ஜொலித்தன.

“என்ன வைஷ்ணு? இந்த அத்தான் எவ்ளோ ஆசையா வந்திருக்கேன்... என்னத்துக்கு இப்படி எரிஞ்சு விழறே? அக்கம் பக்கத்துல இருக்கறவங்க ‘அழகு சந்தரம்’ பெண்கள் விஷயத்துல மோசமானவன்னு... உன்கிட்டே சொன்னாங்களா? நிறைய குடிப்பான்னு சொன்னாங்களா?

எக்கச் சக்கமா பணம் புரண்டுக்கிடிருக்கு. நா ஜாவியா அனுபவிக்கிறேன். சமீபகாலமா எல்லாத்துலயும் ஒரு சலிப்பு வந்துடுச்சு வைஷ்ணு!

நீ எனக்கு கிடைக்கணுமேங்கிற ஏக்கம் வந்துடுச்சு. நீ எனக்கு சொந்தமாயிட்டா... நானும் சுத்தமான மனுஷனாயிடுவேன். நானும் தவறுகள் செய்தவன் தான்... ஒப்புக்கிறேன்.

பணம் கொட்டிக்கிடக்கு... பொதுவா வசதி வாய்ப்போட இருக்கற ஆம்பிளைங்க கொஞ்சம் அப்படி இப்படின்னு இருக்கத்தானே செய்வாங்க... நீ படிச்ச பொண்ணு! இதுகூடவா புரியலே வைஷ்ணு?” உரிமையாய் பேசிக் கொண்டே அவளை நெருங்கி வர ஆரம்பித்தான்.

‘வாட்டர்’ படத்திற்கு பிறகு அமெரிக்க வரழ் இந்திய தயாரிப்பாளரான தீபா மேத்தா ‘ஸ்டெல்லர்’ என்ற பெயரில் ஒரு படத்தைத் தயாரிக்கின்றார். இதில் ஸீஸா ராய் என்பவர் கதாநாயகியாக நடிக்கிறார். இவரது தாய் ஒரு வங்காளி. தாய் மண்ணான கெளல்கத்தாவிற்கு நடிக்கை சமீபத்தில் சென்றிருந்தாராம்.

—ரவீந்திரன்

“உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆகி பல வருஷங்களாச்ச... வீட்டுல உங்க மனைவி காத்திட்டிருப்பாங்க... போயிடுங்க... உங்க ராஜ லீலைக்கும் அட்டம் பாட்டத்துக்கும்... வேற ஆணைப் பாருங்க. நான் நெருப்பு! இதுக்கு மேல ஒரு எட்டு வச்சா... நேரா பரலோகம் போயிடுவே... ”

என்ன பார்க்கிறே? உனக்கு எல்லாம் எதுக்குடா மரியாதை? கிட்டே வந்தே... இந்த உலக்கையால உன் மண்டையைப் பிளந்துடுவேன்... ராஸ்கல்!” சுவரோரமாக சாற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த உலக்கையை சட்டென்று எடுத்து ஓங்கினான்.

கலைந்த கூந்தலும் சிவந்த விழிகளுமாகப் பார்ப்பதற்கு அகர சம்ஹாரம் செய்ய வந்த திரிபுரசுந்தரியைப் போன்று தோற்றம் அளித்தான்.

“கத்தி ஊரைக் கூட்டி உன்னை அசிங்கப்படுத்தறதுக்கு முன்னாடி ஓடிப்போயிடு... பொறுக்கி ராஸ்கல்”

கர்ஜித்தான்.

“வை... வைஷு!” பயத்தில் பின்வாங்கி நடந்து கொண்டே பேசினான்.

“நீ தப்பா புரிஞ்சுகிட்டே வைஷு! உனக்கும் எனக்கும் கல்யாண ஏற்பாடு நடக்குது... அந்த உரிமையில தான் உன்கிட்டே நான் பேச வந்தேன். சரி... நா வரேன்”

பயத்தில் அவனது நாக் குழறியது. வாசற்கதவைத் தாண்டி ஓடிப் போனான் அழகு சுந்தரம்.

வைஷ்ணவிக்கு இதயம் தடதடத்தது. கோபத்திலும் பயத்திலும் அவளுக்கு மூச்சிரைத்தது.

‘இவன் கூறுவது உண்மையா? அல்லது குடிபோதையில் உளறிவிட்டுப் போகின்றானா?’

ஒருவேளை இவன் கூறுவது உண்மையாக இருக்குமோ?

உள்ளுக்குள் திகில் ஊறியது. பதற்றம் சிலந்தியாய் கால் பரப்பி, இவளுள் நடக்க ஆரம்பித்தது.

7

“ஸ்ரீ

... ஸ்ரீதர்! நம்ம சந்தீப் மா... மாடிப் படியிலேர்ந்து உருண்டு விழுந்தாடான்பா... வேகமாக உருண்டு விழுந்ததிலே கீழ்ப்படி முனையில் மோதிட்டான்... நிறைய ரத்தம் போயிடுச்சு...

அ... அவனை வீ...ஆர். ஹாஸ்பிடல்லே சேர்த்திருக்கோம். ஐ...ஐ.... எரி...யு-வில தான் இருக்கான்... இவ்ளோ நேரமா ட்ரை பண்ணி இப்பதான் உன்னோட லைன் கிடைச்சது.

எனக்கு பயமா இருக்கு ஸ்ரீதர்! சீக்கிரமா வர்றியாப்பா?” தழுதழுத்தபடி பேசினார் சிவானந்தம். ஸ்ரீதருக்கு பகீரென்றிருந்தது.

ஸ்ரீதர்? இப்படி அணுஅணுவா துக்கப்பட்டு சாகிறதை விட... ஒரேயடியாக கண்ணை மூடிட்டா தேவலை போலிருக்கேப்பா”

சோகத்தில் வாய்விட்டு அரற்ற ஆரம்பித்தார் சிவானந்தம். “நம்மிக்கையைத் தளர விடாதீங்கப்பா... நாம் எந்தப் பாவமும் செய்யலை... பகவான் நம்மைக் கைவிட மாட்டாருப்பா”

தந்தையின் தோளில் ஆதரமாய் கை வைத்தான் ஸ்ரீதர். மெல்ல ஆற்றியபடியே அவனது புஜத்தில் சாய்ந்து கொண்டார் சிவானந்தம்.

அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து விட்டால்... வைஷ்ணவி தன்னையே மறந்து விடுவாள்.

தனது கவலையையும் சோகத்தையும் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு வேலையில் ஆர்வத்துடன் முழுகி விடுவாள்.

வேலை முடிந்து திரும்பவும் ஹேண்ட் பாக்கை மாட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்குச் செல்லும் போதுதான்... சோக மேகங்கள் சொல்லி வைத்தாற்போல் அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ளும்.

இனம் புரியாத பாரம் நெஞ்சில் ஏறி அமர்ந்து விடும். அன்று மதிய உணவு இடைவேளையின் போது.. ஹேண்ட் பாக்கிலிருந்து டிபன் பாக்கை எடுத்து வெளியில் வைத்தாள்.

மோர் சாதத்தின் புளித்த மணம் குப்பென்று நாசியைத் துளைத்தது. கிளம்பிய அவசரத்தில்... தொட்டுக்கொள்ள உருளைக்கிழங்கு வறுவலையும் தக்காளி தொக்கையும் வைக்க மறந்து விட்டாள்.

வழக்கமாக எடுத்து வரும் மாவடுவைக் கூட வைக்க மறந்து விட்டாள்.

மோர் சாதத்தில் சிறிதளவு தண்ணீரை விட்டுப் பிசைந்த நேரத்தில்... டெலிஃபோன் விடாமல் அலறியது.

“ஹலோ! குட் ஆஃப்டர் நூன்... முருகன் ரோட்வேஸ்!”

“ஹலோ! மிஸ். வைஷ்ணவி... நாங்க பிளட் டோனர்ஸ் அசோஸியேஷனிலிருந்து பேசறோம்.

ஒரு சின்னப் பையன் அடிப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக்கிடங்குகான். அவனுக்கு உடனடியாக ரேர் குரூப் பிளட் தேவைப்படுது. வீ. ஆர். ஹாஸ்பிடல்லே இருந்து ஃபோன் பண்ணினாங்க.

நீங்க உடனடியாக போய் பிளட் டொனேட் பண்ணினா... அந்தப் பையனைக் காப்பாத்திடலாம்.”

“எ...எங்க... எந்த ஹாஸ்பிடல்?” பதறி எழுந்தாள்.

“அடையாறுல வீ.ஆர். ஹாஸ்பிடல்”

“இ... இதோ கிளம்பிட்டேன் சார்” கையைக் கழுவிக்கொண்டு, அரக்கப் பரக்க ‘ஹேண்ட்

தொடர்ச்சி 34-ம் பக்கம்

புறநாடு பத்திரிகை பத்திரிகை பத்திரிகை பத்திரிகை

எ.ஆர். ரகுமான், தன்னைப் போலவே உலகப் புகழ்பெற்ற இசைக் கலைஞர்களைத் தொழில் முறையில் தயார் செய்து, உருவாக்க கே.எம். இசைக் கார்ப்பரேஷன், இசைப் பயிற்சி நிறுவனம் ஒன்றைத் துவக்குகிறார். இதில் இசைத் தொழில் நுட்பம், குரல், தந்தி, கருவிகள், ஃபோன்கள் ஆகிய வகைகளில் பயிற்சி அளிக்கப்படவுள்ளது. மாணவர்களின் ஆர்வத்திற்கே பிறகு பல்வேறு இசைக் கருவிகளின் பயிற்சிக்கான பாடத் திட்டங்களை விரிவாக்குத் எண்ணியுள்ளார் எ.ஆர். ரகுமான். அகில இந்திய அளவிலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் இசையுறியுடைய பயிற்சி வகுப்புகளை நடத்தவிருக்கிறார்கள். கோடம்பாக்கத்திலுள்ள ஏ.ஆர். ரகுமானின் ஒலிப்பதிவுக் கூடத்தின் அருகிலேயே உடனடியாகத் துவக்கப்படும் இந்த இசைக்கல்வி நிறுவனம், அடுத்த ஆண்டு புறநாட்டில் பிரம்மாண்டமான தளிக்கட்டத்தில் செயல்படும். கல்வி பெற நிதி உதவி வழங்கும் திட்டமும் உள்ளதாம். ரகுமான் இத்திட்டம் நல்ல இசைக்கலைஞர்களை உருவாக்கும் பயனுள்ள திட்டம்.

-பரமன். கைலாஷ்

பிரசாந்த் பிரசாந்த் பிரசாந்த் பிரசாந்த்

நடிகர் பிரசாந்த் புகிராக்க் கட்டியுள்ள பிரமாண்ட கட்டிடம் சென்னை, வடக்கு உஸ்மான் ரோடில் உள்ளது. இங்கு உலகின் மிகப்பெரிய நகைக்கடை ஒன்றை நிறுவனம் அமைத்துள்ளது. இந்நிறுவனம் ஒன்பது நாடுகளில் புகழ்பெற்ற நகைக் கடைகளை நடத்தி வருகிறது. கோவை, திருநெல்வேலி, சேலம், மதுரை போன்ற நகரங்களிலும் ஓரப் ஆளுக்களின் ஜீவெல்லரி ஜாபுகள் உள்ளன. தற்போது சென்னைமில், பிரசாந்த் கோல்டு டவரில், நான்கு தளங்களில் இரண்டு தளங்களை பிரமிக்க வைக்குமானில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தங்க நகைகள் இரண்டு தளங்களிலும், பிளாட்-பன் ஆபரணங்கள் ஒரு தளத்திலும், கைவரங்கள் ஒரு தளத்திலும், இது வெள்ளி நகைகள் ஒரு தளத்திலுமாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு நகை வரங்க் சென்றால், மோர்க்கலோக தரிசனம் செய்து உணர்வு ஏற்படும். கைவரச் சரங்கம், நகைகள் உருவாக்கும், டிசைனர்கள் உருவாக்கும் ஸ்டூடியோ என்று பார்வையாளர்களைக் கவர் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளனர். குழந்தைகளுக்கான விளையாட்டு அறங்கும் உண்டு.

-பவானி மைந்தன்

பேக்'கை மாட்டிக் கொண்டு மனேஜரின் கேபினுக்குள் தயக்கமாய் நுழைந்தாள் வைஷ்ணவி.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் மானேஜர் “உன்னோட மனிதாபிமானத்தைப் பாராட்டறேன் வைஷ்ணவி. போயிட்டு வாம்மா” என்றார்.

அவசரமாக விழுந்தடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

மரகதத்திற்குத் தெரியாமல்... அவரசத் தேவைக்காக இருநூறு ரூபாயைத் தந்திருந்தார் பெரியப்பா சன்முகம்.

பஸ்கக்காக காத்திருந்தால் நேரமாகி விடும். அங்கே சிறுவனின் உயிர் உணசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் அந்த உயிருக்கே உலை வைத்து விடுமே” என்ற எண்ணத்தில்... காலியாக வந்த ஆட்டோவில் சட்டென்று ஏறிக் கொண்டாள் வைஷ்ணவி.

அவள் அடிக்கடி இரத்த தான முகாமில் கலந்து கொண்டு... இரத்ததானம் செய்து விட்டு வருபவள். முதியோர் இல்லத்திற்கும், அனாதை இல்லத்திற்கும் சென்று தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புவவள்.

“வீ.ஆர். ஹாஸ்பிடலுக்கு கொஞ்சம் சிக்கிரமா போங்களேன் சார்! அங்கே ஒரு குழந்தை ரொம்ப ஆபத்தான நிலையில் இருக்காம்... ப்ளீஸ்” அவளது குரலில் பதற்றம் வழிந்தது.

ஆட்டோ வேகமெடுத்துப் பறந்தது.

இனம் புரியாத திகிலில் அவளது இதயம் எம்பிக் குதித்தது.

8

“கடவுளே! அந்தக் குழந்தைக்கு எதுவும் ஆயிடக் கூடாது” அவளையும் அறியாமல் பதற்றமாக இறைவனிடம் கோரிக்கை வைத்தாள்.

‘முன் பின் பார்த்தறியாத குழந்தைதான்! பாவம்... குழந்தையைப் பெத்தவங்க எப்படியெல்லாம் பரிதவிச் சுட்டு இருக்காங்களோ?’ உள்ளூர பச்சாதாபம் சுரந்தது.

“இன்னும் கொஞ்சம் சிக்கிரமா போங்களேன்” ஆட்டோ ஜெட் வேகத்தில் பறக்க ஆரம்பித்தது. வீ.ஆர். ஹாஸ்பிடல் வளாகத்தில் நின்றது.

ஆட்டோகாரனுக்கு பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு கிட்டத்தட்ட

ஓடினாள் வைஷ்ணவி.

இவளது திகிலையும் பதற்றத்தையும் பார்த்து விட்டு தலைமை டாக்டர் புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

நரம்பில் ஊசி இறக்கி ரத்தம் சேகரித்தது போது தலையோடு காலாய் நெகிழ்வு!

“உரிய நேரத்தில் நீங்க கொடுத்த ரத்தம்... அந்த உயிரையே காப்பாத்தி இருக்கு! நன்றி... மிஸ். வைஷ்ணவி” அந்த ஆஸ்பத்திரி தலைமை மருத்துவர் பாராட்டினார்.

“மனித நேயத்தோடு செயல்பட வேண்டியது நம்ம கடமை சார்! நான் என்னோட கடமையைத் தான் செய்திருக்கேன். விலை மதிப்பில்லாத ஒரு உயிரைக் காப்பாத்தின புண்ணியம் எனக்கு இன்னிக்கு கிடைச்சிருக்கே... அதுக்கு நான்தான் நன்றி சொல்லணும் சார்”

அவருடன் பேசியபடியே வெளிப்பட்டவளை.. கை கூப்பி வணங்கினார் சிவானந்தம்.

“மிரபல தொழிலதிபர் ஸ்ரீதரைப் பற்றி நீங்க கேள்விப்பட்டிருப்பீங்களே? அவர்தான் இவர்... இவர், ஸ்ரீதரோட அப்பா சிவானந்தம். சிவானந்தம் சாரோட பேரனைத்தான் நீங்க காப்பாத்தி இருக்கீங்க” டாக்டர் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

சங்கோஜத்துடன் இருவரையும் பார்த்துக் கை கூப்பினாள் வைஷ்ணவி.

“இவங்க மிஸ். வைஷ்ணவி! ரெகுலர் பிளட் டோனர்”

“அம்மாடி... வைஷ்ணவி! நீ பண்ணின உதவி இருக்கே... எங்க உயிரையே நீ மீட்டுக் கொடுத்திருக்கே... என் மூத்த பையன் தவறிட்டான். அவ்ளோ பெரிய சோகத்தை சுமந்துகிட்டு நான் உயிரோட நடமாடிக்கிட்டு இருக்கேன்னா... அதுக்கு காரணம் என் பேரன் சந்தீப் தான்!”

ரணப்பட்ட மனக்கு அவன்தான் மருந்தா இருந்தான். அவனுக்கு இப்படி ஆனதும் நாங்க ஆடிப் போயிட்டோம். நல்ல காலம்...

தேவதை மாதிரி வந்தே... என் பேரனுக்குப் புனர் ஜென்மம் குடுத்துட்டே...” கண்ணீர் மல்கியபடி கைகூப்பி வணங்கினார்.

“எனக்கு அப்பா ஸ்தானத்தல இருக்கற பெரியவர் நீங்க! நான்தான் உங்களை வணங்கணும். நான் பெத்தவங்களை இழந்துட்டேன். உயிர் எவ்வளவு விலைமதிக்க முடியாததுன்னு... அனுபவப் பூர்வமா உணர்ந்த பொண்ணு நான்!

மனுஷருக்கு மனுஷர் இந்த உதவி கூட செய்யலைன்னா... நாம பூமியில் பிறந்ததுக்கே அர்த்தம் இல்லாம போயிருமே சார்!” முறுவல் பூத்தாள் வைஷ்ணவி.

“மிஸ். வைஷ்ணவி! நீங்க பண்ணின உதவிக்கு மிக்க நன்றி! எங்க

யார் சொன்னது?

கடன் அன்பை
முறிக்கும் என்று
யார் சொன்னது!
அன்று அவன் கொடுத்த
முத்தத்தையெல்லாம்
இன்று
வட்டியும் முதலுமாக
திருப்பித் தரத் துடிக்கிறேன்!
-வாணிராஜன்

குடும்பத்து வாரிசை மீட்டுக்
கொடுத்திட்டங்க... இஃப்
பூ டோண்ட் மைண்ட்...
இந்தாங்க பிளாங்க செக்...
நீங்க எத்தனை லட்சம்
வேணும்னாலும் ஃபில்லப்
பண்ணிக்கலாம்.

எங்க திருப்திக்காக நீங்க
இதை வாங்கிக்கணும்.
பிளீஸ்" அவன் முன் செக்கை
நீட்டினான் ஸ்ரீதர்.

அவளது நெஞ்சில்
நெருஞ்சி முன் தைத்தது.
ரோஷம் பொத்துக் கொண்டு
வந்தது. 'நான் ஏழையாக

இருப்பத்தினால் தானே செக்கை நீட்டி விட்டார்!

"நான் ரெகுலர பிளட் டொனேட் பண்ணக்கூடியவள் சார்! ஒரு உயிர்
உசலாடிக்கிட்டிருக்கேன்னு தான்... பதறிப் போய் லீவு போட்டுட்டு ஓடி
வந்தேன்.

பிரபல தொழிலதிபரோட பேரனா இருந்தாலும் சரி... செருப்பு
தைக்கிறவரோட பேரனா இருந்தாலும் சரி... மனித உயிர் உன்னதமானது...
விலை மதிக்க முடியாதது.

இந்த செக்கை எதிர்பார்த்து நான் இந்த உதவியைச் செய்யலை
சார்!"

"மிஸ். வைஷ்ணவி! நான் என்ன சொல்ல வர்றேன்னோ..." ஸ்ரீதர் பேசி
முடிக்கும் முன் குறுக்கிட்டான்.

"நான் ஏழையாக இருக்கிறதால தானே... செய்த உதவிக்கு 'செக்'கை
நீட்டி விட்டங்க? எந்த விதப் பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காமல் செய்த
உதவியை... தயவுசெய்து கொச்சைப் படுத்தாதீங்க சார்"

அவளது மலர்ந்த முகம் சட்டென்று அனிச்ச மலராய் சுருங்கி
வாடியதையும், கண்களில் 'சூழ்' என்று கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்ததையும்
கண்ட ஸ்ரீதர்... உள்ளூர்ப் பதறித்தான் போனான்.

"சா... சாரி மிஸ். வைஷ்ணவி"

அவள் அதைக் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

இறுகின் முகத்துடன் மௌனமாக கைகூப்பி விட்டு விழிகளைத்
தழைத்து கொண்டு விருட்டென்று வெளியேறினாள்.

அரண்டு போய் விட்டான் ஸ்ரீதர்.

இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு இளம் பெண்ணா?
காசு பணத்தைப் பெரிதும் மதிக்காமல் மனிதநேயத்திற்கு முக்கியத்துவம்
அளித்து செயல்படும் வைஷ்ணவியைக் கண்டு... அவன் ஆச்சரியத்தில்
திக்குமுக்காடிப் போனான்.

அவளது கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

தான் காண்பது கனவா? நனவா? என்ற ஐயப்பாடு கூட மெல்ல
எட்டிப் பார்த்தது.

கண் கொட்டாமல் அவள் சென்ற திக்கையே வெகுநேரம் வெறித்துக்
கொண்டிருந்தான்.

வத்சலா வசதி வாய்ப்போடு பணத்திலேயே புரண்டு வளர்ந்த பெண்...
அப்பாடிப்பட்டவளே பணத்தைப் பிரதானமாக மதித்து... கணவனையும்
குழந்தையையும் உதறிவிட்டு ஓடி விட்டாள்.

ஆனால் வைஷ்ணவி...? அவளது எளிய தோற்றமே அவளது
ஏழ்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறதே?

ஏழ்மை... வறுமையில் வாடி வதங்கும் பெண்ணொருத்தி கட்டாயம்
பணத்தைப் பிரதானமாக மதிப்பாள் என்று எடை போட்டது எவ்வளவு
பெரிய முட்டாள்தனம்?

‘எந்தவொரு பிரதி பலனையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை’ என்று
நெற்றிப் பொட்டில் அறைந்தாற்போல் பேசி விட்டாளே?

‘எத்தனை லட்சங்கள் கொட்டிக் கொடுத்தாலும்... அது என் கால்
தூசுக்கு சமம்’ என்ற நீதியில் தாடை இறுக மௌனமாக நிமிர்ந்து
நடந்தாளே?

அவளது சுய மரியாதை.... அவனை பிரமிக்க வைத்தது. நெகிழ்
வைத்தது.

அந்த அற்புதமான அதிசயமான பெண்ணின் உருவம்... அழுத்தம்
திருத்தமாய் மனதில் பதிந்து போனது.

‘பாவம்! அந்தப் பெண்ணின் மனதை நோகடித்து விட்டேனே?
அவளது கண்கள் கலங்கி விட்டனவே? செக்கை நீட்டியதும் ரோஷம்
தாளாமல் அவளது முக்குநனியும் காது மடல்களும், சிவந்து ஜிவ ஜிவத்து
விட்டனவே?

எங்கள் வயிற்றில் பால் வார்த்திருக்கிறாள். அவளது கண்களில் கண்ணீர்
ஊற்றெடுக்கும் படி நடந்து கொண்டேனே?’

மனசாட்சி... கண்ணில் விழுந்த மனலாய் உறுத்தியது.

‘அவனையும் அறியாமல் அவள் பெயரை உச்சரித்தான்.

‘வைஷ்ணவி... அழகான பெயர். பெயர் மட்டுமா? அவளும் அழகு
தான்... மனதிற்கு இதம் தரும் அழகு... நிலவை நேரில் பார்த்தது போல்....
உள்ளம் குளிர வைக்கும் அழகு அல்லவா?

மாறா
அடிக்கடி ஏற்கும்
அதேபாத்திரம்...

அடிக்கடி நிகழும்
அதே சம்பவம்...

அடிக்கடி சூழும்
அதே சோகம்...

என்றுதான் மாறுமோ
பெண்பார்க்கும்
சம்பவத்தினை விட்டு...!?
-தமிழ்நாயகி, சேலம்

கழுத்தில் கருக மணிப் பாசி...
அரதப் பழசான காட்டன் புடவை...
ஆபரணங்கள் ஏதும்ன்றியும் அப்சரஸாக
ஹோலிக்கின்றாளே?

அப்பா கூறியது போல்... தேவதையே
நேரில் வந்தது போல் இருக்கின்றதே?

அவளது குரல் அவனது செவிகளில்
இன்னமும் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.
அவளது செவியில் பாகுக் கரைசலாய்,
வழிந்தது.

‘என்ன தெளிவான பேச்சு? இனிய
குரல்...! பணத்திற்கு மயங்காத பவித்திரமான
பெண்.... அழகும், குணமும், பணிவும்,
பவ்யமும் ஒட்டுமொத்தமாக அவளிடம்
குடி கொண்டிருக்கின்றன.

அவளைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க...
மயிலிறகால் சாமரம் வீசியதைப் போன்று...
மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

மனதிற்குள் சன்னமாய் சிலுசிலுவென்று

ஒரு நீரோடை ஓடியது.

நெஞ்சுக்குள் இனம்
புரியாத சிளிப்பு பொங்கியது
நிஜம்!

9

வை

ஷ்ணவி ரத்த
தானம் செய்து விட்டு
வந்தாலே... உடம்பில்
அயர்ச்சியும் தளர்ச்சியும்
ஏற்பட்டது போல்
இருக்கும்.

சிறிது நேரம் படுத்து
ஓய்வு எடுக்கலாமா? என்று
அவளது கால்கள் தொய்ந்து
கெஞ்சத் தொடங்கும்.

ஆனால் அவள் எதையும்
சட்டை செய்ய மாட்டாள்.
தொடர்ந்து தனது
காரியங்களை கவனிப்பாள்.
பற்களைக் கடித்துக்
கொண்டு பலாத்காரமாக...
அலுவலக வேலையாகட்டும்,
வீட்டு வேலையாகட்டும்
செய்து முடித்து விட்டுத்
தான்... ஆசவாகப் படுத்திக்
கொள்வாள்.

இன்று... அந்த சிறுவனுக்கு
ரத்த தானம் செய்து விட்டு
வந்த போது... அவளது
உடம்பில் களைப்பு தலை
தூக்கவே இல்லை.

மாறாக... மனதில்
மகிழ்ச்சி நீற்று பொங்கி
வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இறக்கைகூட்டிக் கொண்டு

பறக்க வேண்டும் போல் மனம் சந்தோஷத்தில் ஆர்ப்பரித்தது.

ஸ்ரீதரின் முகம் அவளது மனக்கண்ணில் வந்து வந்து போனது. பிரபல தொழிலதிபர் ஸ்ரீதர்... ஆனால் அவனிடம் பணக்கார வாஸ்பர்களுக்கே உரிய அலட்சியமோ அகம்பாவமோ கர்வமோ, திமிரோ, அலட்டலோ... எதுவுமே தென்படவில்லை!

மாறாக கணியும், கண்ணியமும், மரியாதையும் தானே அவன விழிகளில் ததும்புகின்றன.

‘தனது அண்ணன் மகனின் உயிரைக் காத்தவன்’ என்று மரியாதையுடன் பேசியவனின் முகத்தில் ஆயிரம் வாட்ஸ் வெளிச்சம் பரவியிருந்ததே?

அவளையும் அறியாமல்... அவளது இதயக் கதவுகள் திறந்து ஸ்ரீதரின் வீசுகரமான உருவத்தை தன்னுள் புகுத்தி... சிறைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

அலுவலகத்திலும் சரி... வீட்டில் வேலைகள் நெட்டி முறிந்த போதும் சரி... அவளுக்கு அலுப்பே தட்டவில்லை.

இதற்கு முன்பு அவளது மனம் சதா இரும்பு போல் கனத்துக் கொண்டிருக்கும்.

ஆனால் ஸ்ரீதரைக் கண்ட பிறகு... மனதிலிருந்த பாரம் இறங்கி இறகு போல் இலேசாகி இருந்தது.

மனதில் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகமெடுத்துப் பொங்கியதால்... வேலைகளை மாயமாய் செய்து முடித்தாள்.

இரவில் அனைவருக்கும் சப்பாத்தி தக்காளித் தொக்கைப் பரிமாறி முடித்து விட்டு... தட்டில் இரண்டு சப்பாத்திகளை வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட அமர்ந்தாள்.

சப்பாத்தியை தக்காளித் தொக்கில் தோய்த்து வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்டவளுக்கு... திடீரென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

வீ. ஆர். ஹாஸ்பிடலுக்கு நாளை ஃபோன் செய்து... அந்த சிறுவன் கண் விழித்து விட்டானா என்று விசாரிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது.

‘சேச்சே! என்னது இது? இதற்கு முன்பு பலதடவை நான் ரத்த தானம் அளித்திருக்கிறேன். ரத்தம் கொடுத்ததோடு என் கடமை முடிந்து விடும்... அதை மறந்து விடுவேன். இந்த சிறுவனைப் பற்றி நான் விசாரித்தால்... ஸ்ரீதர் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்?’

அவர் கொடுத்த செக்கை நான் கை நீட்டி வாங்காமல்... வெடுக் என்று பேசி விட்டு வந்திருக்கிறேன்.

‘எந்த விதப் பிரதி பலனையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை சார்!’ என்று கூறி விட்டு... மீண்டும் நலம் விசாரித்தால் என்ன நினைப்பார்..?

ஊகும் இது தப்பு! அதிலும் அடிக்கடி நான் அவரைப் பற்றியே

நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

என்னையும் அறியாமல்... என் மனதில் அவருக்கு இடம் கொடுத்து விட்டேனோ?

நான் ஒரு அனாதைப் பெண். பெரியப்பாவின் வீட்டில் அகதியைப் போல் அண்டி வாழும் அபலைப் பெண்.

ஸ்ரீதர்... பரபல தொழிலதிபர், கோடஸ்வரர்! எனக்கும் அவருக்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாதே? என் தோற்றமே 'நான் ஒரு ஏழை' என்பதை அவருக்குக் காட்டி விட்டதே?

அதனால் தானே பரிதாபப்பட்டு செக்கை நீட்டினார்?

இந்த ஏழையை... அபலையை அவர் ஏற்றுக் கொள்வாரா? ஊகம்! அவர் பெரிய கோடஸ்வரர் என்று தெரிந்திருந்தும்.... இந்தப் பேதை மனம்... அவரை விரும்பித் தொலைத்து விட்டதே?

இருக்கும் கவலை போதாதென்று... இதென்ன மனக் கஷ்டம்?

இந்த ஒரு தலைக் காதலால்... யாருக்கும் எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை. இனி அவரை நினைப்பதே தவறு அல்லவா?

மனதில் ஜனித்த காதல்... கானல் நீர் தான்! மனதை இழுத்துக் கட்டுக்குள் அடக்கினாள்.

வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்ட சப்பாத்தி... தொண்டைக்குள் இறங்க மறுத்துப் புரட்சி செய்தது.

வயிற்றுப் பசி அவளைக் கிள்ளியெடுத்தது. ஆனாலும் சாப்பிட மனமிருக்க வில்லை.

கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு சட்டென்று எழுந்து கொண்டாள். றிங்கில் பாத்திரங்களைத் தேய்த்து அலம்பி அடுப்பு மேடையை நன்கு சுத்தப் படுத்தி விட்டு... பாயை விரித்துப் படுத்தாள்.

தண்ணீருக்குள் அமிழ்த்தப் படும் பந்து... சூப்பிரென்று எம்பி எழுந்து மேலே வருவது போல்... மீண்டும் ஸ்ரீதரின் ரூபகம் எழுந்து அவளை ஆக்கிரமித்தது.

'இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? இன்று எனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?

என் மனம் ஏன் புத்தி கெட்டு அலைகிறது? இந்தக் காதல் கை கூடுவதற்கு எந்த சாத்தியமும் இல்லையென்று தெரிந்தும்... மீண்டும் மீண்டும் என் உள்ளம் ஸ்ரீதரையே நினைத்துப் பார்க்கிறதே?

நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணுக்கு இது அழகில்லையே? தெரிந்தோ தெரியாமலோ என் மனம் அவரை விரும்பி விட்டது. இனி அதை மாற்ற முடியாது. காலமெல்லாம் அவரை நினைத்துக் கொண்டே வாழ்ந்து விட வேண்டியது தான்!

என் காதல் ஆத்மார்த்தமானது. பவித்திரமானது. உன்னதமானது.

அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லையே?”
மடை திறந்த வெள்ளமாய் விழிகளிலிருந்து வழிந்த
கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.
விடி விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில்.... அந்த டைரியைப்
புரட்டி மனதில் உள்ளதை எல்லாம் வார்த்தைகளாக எழுத்தில்
வடித்தாள்.

அவளுக்கென்று பெற்றவர்களோ.... உற்ற தோழிகளோ
யாரும் இல்லை.... மனதிலிருந்த ஆதங்கத்தை யாரிடமும்
வெளிப்படையாக சொல்ல முடியாதே?

டைரி தான் அவளுக்கு வடிகாலாக இருந்தது.

“ட்ரிங்.... ட்ரிங்... ட்ரிங்... ட்ரிங்”

ராத்திரி நேரத்தில் டெலிபோன் சத்தம் அலறியதும்...
சுட்டென்று டைரியை மூடி தலையணைக்கு அடியில்
வைத்தாள்.

இந்த நேரத்தில் யாராக இருக்கும்? ரிசீவரை எடுத்துப்
பேசினால் அதற்கும் அர்ச்சனை கிடைக்கும்.

போர்வையை இழுத்துத் தலைவரை போர்த்திக்
கொண்டு படுத்துக் கொண்டாள்.

“ஹலோ”

மரகதத்தின் குரலில் தூக்கக் கலக்கம் அப்பட்டமாய்
தொனித்தது.

“யாரு? அழகு சுந்தரமா?”

பெயரைக் கேட்டதுமே பெரியம்மாவின் தூக்கக்
கலக்கம் பஞ்சாய் பறந்து விட்டது.

“என்னப்பா இந்த நேரத்துல...?” என்றவள், “கொஞ்சம்
பொறு அழகு! அவ தூங்கிட்டாளான்னு பாத்துட்டு
வந்துடறேன்” ரிசீவரை மேசையில் ஒருக்களித்து வைத்து
விட்டு மெல்ல நடந்து வந்தாள்.

பிரிட்டிஷ் நடிகை கேரியா நைட்லி அட்டோனிமென்ட்
என்ற படத்தில் அணிந்து நடத்த ஆடைகளை
குழந்தைகளின் ஏதாண்டு நிறுவனம் ஒன்றின் நிதிக்காக
இணைய தளம் மூலம் ஏலத்தில் விற்கார். இப்படம் ஏழு
பிரிவுகளில் ஆஸ்கார் விருதுக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்டுள்ளது.

-ரவீந்திரன்

அந்த இரவின் நிசப்தத்திலும் மரகதத்தின் குரல் தெளிவாய் காதில் விழுந்தது.

வைஷ்ணவியின் இதயம் திக் திக் என்று அடித்துக் கொண்டது. உள்ளூர்திகிலும் பயமும் ஊறின.

10

விடி விளக்கு மங்கலான மஞ்சளான ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

போர்வையைத் தலை வரை இழுத்துப் போத்திக் கொண்டு படுத்திருந்த வைஷ்ணவியின் மீது மரகதத்தின் பார்வை படிந்தது.

சிறிது நேரம் நின்று கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு... மெல்லத் திரும்பி நடந்து சென்றாள்.

வைஷ்ணவிக் குள் ஒரு எச்சரிக்கை மணி ஓங்கி அடித்தது. நெஞ்சு பப்படவென்று அடித்துக் கொண்டு மூச்சைத் திணறடித்தது.

‘அழகு சுந்தரர்த்துடன் இந்த இரவு நேரத்தில் அப்படியென்ன ரகசியப் பேச்சு பேசப் போகிறாள் மரகதம்?’

அவன் எதற்கு இந்த நேரத்தில் பெரியம்மாவுக்கு ஃபோன் செய்ய வேண்டும்?

நான் தூங்கி விட்டேனா? இல்லையா? என்பதை ஊர்ஜிதப் படுத்திக் கொண்டு போகிறாளே பெரியம்மா?

பீடிகை பலமாக இருக்கிறதே? பெரியம்மா நடந்து கொள்ளும் விதத்தைப் பார்த்தால்... எனக்குப் பெரிய வேட்டு வைக்க சதி நடக்கிறதோ?

அழகு சுந்தரம் யாருமில்லாத நேரத்தில் அன்று வீட்டிற்கு வந்து என்னிடம் வம்பு பேசினானே?

அன்று அவன் சொன்னதெல்லாம் உண்மையாக இருக்குமா? குடித்து விட்டு போதையில் ஏதோ உளறி விட்டான் என்றல்லவா என்னை நானே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டேன்?

பெரியம்மா அழகு சுந்தரர்த்துடன் சேர்ந்து கூட்டு சதி செய்யும் விவரம் எல்லாம்... பெரியப்பாவுக்கு தெரிந்திருக்குமா?

அழகு சுந்தரத்திற்கு என்னை இரண்டாம் தாரமாகக் கட்டி வைக்கப் பார்க்கிறாளே பெரியம்மா...?

குழந்தை இல்லை என்ற காரணத்தால்... முதல் மனைவியை ஒதுக்கி விட்டு... எனக்குத் தாலி கட்டி விடத் துடிக்கிறாளே இந்த பொறுக்கி ராஸ்கல்?

ஓரகத்தியின் மகள்.... அனாதை... அபலை! தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை என்ற தைரியத்தில் என்னைப் பாழும் கிணற்றில் தள்ளிவிட துணிந்து

விட்டாளே பெரியம்மா!

என் மனதில் ஸ்ரீதருக்கு இடம்
கொடுத்த பின்பு... இனி நான் யாருக்கும்
கழுத்தை நீட்ட முடியாது.

மனதில் ஒருவனை வைத்துக்
கொண்டு... இன்னொருவனுடன்
குடும்பம் நடத்த என்னால்
முடியாதே?

இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படியாவது
தப்பித்து விட வேண்டுமே!

இந்த நேரத்தில் திருட்டுத்தனமாக
அப்படி என்ன தான் பேசிக் கொள்ளப்
போகிறார்கள்?

வைஷ்ணவி போர்வையை கழுத்து
வரை இறக்கினாள். காதை நன்கு
தீட்டிக் கொண்டாள்.

“என்ன அழகு?.... உம்!
சரி... நீ கவலையே படாதே...

உலகில் 12 லட்சம் பெண்கள் மார்பகப் புற்று நோயினால்
பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பெண்களிடையே இந்த நோய் குறித்த விழிப்புணர்வை
ஏற்படுத்த நடிகை ரெய்மா சென் கொல்கத்தாவில் இயக்கம் ஒன்றை
நடத்துகிறார்.

-ரவீந்திரன்

அவளைக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க வைக்க வேண்டியது என்
பொறுப்பு!... என்னது?..... அவ கண்டிப்பா உனக்குத்தான்... எப்படின்னு
கேட்கறியா?

வனியோட வாழ்க்கையை தட்டிப் பறிக்கப் பார்த்தா... நாங்க ரொம்ப
வேதனைப் பட்டோம் இல்லியா? அந்த குற்ற உணர்வு அவளுக்கு
ரொம்பவே இருக்கு!

பெத்த மகள் மாதிரி கண்ணுக்குள்ள வச்ச நான் அவளை
வளர்த்திருக்கேன்... என் வார்த்தையை அவ மீற முடியாது. ஏன்னா...
அவ உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா... நீ என் பொண்ணுங்க
கரையேறுவதற்கு உதவுகிறேன்னு சொல்லிட்டே?

வரதட்சணைப் பணம், சீர் செனத்தி கல்யாணச் செலவுன்னு
அத்தனையையும் தந்து இந்த அத்தைப் பொண்ணுங்களை கரையேத்தி
விடறேன்னு வாக்கு தந்திருக்கே.

அந்த அனாதை கழுதையை கஷ்டப்பட்டு வளர்த்து படிக்க வைச்சு ஆளாக்கி இருக்கேன்... அதுக்குப் பிரதி உபகாரமா... வனிதா அனிதாவோட வளமான வாழ்க்கைக்காக... அவ உன்னைக் கல்யாணம் செய்துக்கிட்டே ஆகணும்னு சொல்லிடப் போறேன்.

அவளுக்கு நன்றி உணர்ச்சி நிறையவே உண்டு! இல்ல... அவ சம்மதிச்சுடுவாள்....

லட்சம் லட்சமா சம்பாதிச்ச வச்சிருக்கே... உன்னைக் கட்டிக்கிட்டா மகாராணி மாதிரி அமோகமா வாழலாமே? இந்த அனாதைக்கு இப்படியொரு வாழ்க்கை கிடைக்குமா?.....

உம்! சரி... சரி! பேசிடறேன். அழகு! நீ எனக்கு அண்ணன் பையன் தான்... நான் உனக்கு அத்தை தான்... மறுக்கலை. தாயும் பிள்ளையுமா இருந்தாலும்... வாயும் வயிறும் வேற வேற இல்லையா?

காரியம் ஆனதும் நீ குடுத்த வாக்கை காப்பாத்தத் தவறிட்டா... நான் என்ன பன்றது?... இல்லயில்ல... இது கவி காலம் அழகு! நான் யாரையும் நம்பத் தயாரா இல்ல....

எனக்கு ஒரு சேஃப்டி வேணாமா? நான் சொல்றதைக் கேளு.... வனிதாவையும் அனிதாவையும் கரையேத்தியே தீரணும் இல்லியா?

அவங்க கல்யாணத்தப்போ... நீ தரேன்னு சொன்னதை முன் கூட்டியே தந்துட்டா எனக்கு நிம்மதியா இருக்கும் இல்லியா?.... சரி! நீ ரொக்கத்தை என் கையில் குடுத்ததும் அடுத்த நிமிஷமே அவ கிட்ட சொல்லிடுவேன்.

அதக்கு அப்புறம் அவளுக்கு யோசிக்கக் கூட டைம் தரக் கூடாது. தப்புடலா கல்யாணத்தை நடத்திடணும்.... சேச்சே! அப்படியெல்லாம் போயிட மாட்டா....

நீ கந்துவட்டிக்கு விடறவன். உன் கைவசம்... ஒரு ஆப்படையே இருக்கு! அதையெல்லாம் தானடி அவ ஓடிட முடியுமா?

நீ பணத்தை எனக்குக் குடுத்த மறுநாளே... அவ உனக்கு மனைவி ஆயிடுவா... போதுமா? சரி... அந்த மலடியை என் பண்ணப் போறே?... இத்தன நாளா அவளை அடிச்சத் துரத்தாம அழகு பாத்துட்டிருந்தியா?

அவ அம்மா வீட்டுலே கொண்டு போய் விட்டுட்டு வரப் போறியா? சரி... உன் இஷ்டம்! அப்போ... விழுப்புரத்துக்குப் போயிட்டு உடனே திரும்பிடுவியா அழகு?....

சரி! நாளைக்கு ராத்திரி ஏழரைக்கு உன் வீட்டுக்கு வரவா? இல்ல... இங்க வர வேணாம். நானே வந்து வாங்கிக்கிறேன். ஒரு பிரச்சினையும் வராது. எல்லாம் சுமுகமா முடிஞ்சிடும்... உம்! வச்சிடு”

ரிசீவரை டொக்கென்று வைக்கும் சத்தம் கூட மிகத் தெளிவாகத் கேட்டது.

‘சே! இவளும் பெண் தானே? இரண்டு பெண்களைப் பெற்ற தாய்

தானே? கொஞ்சம் கூட ஈவு இரக்கம் இல்லாமல்....

அழகு சுந்தரத்தின் மனைவியை அடித்துத் துரத்தி விடச் சொல்கின்றாளே? மலடி என்று பட்டம் கொடுத்தாகி விட்டது.

வனிதா, அனிதாவை கரையேற்றுவதற்குரிய கணிசமான தொகையை அழகு சுந்தரம் தரப் போகின்றான் போலும்!

தட்டிக் கேட்பதற்கு ஆளில்லை... அதனால் என்னை அவனுக்கு இரண்டாம் தாரமாகக் கட்டி வைக்கப் பார்க்கின்றான்.

அழகு சுந்தரத்தைக் கட்டிக் கொண்டால் மகாராணி மாதிரி அமோகமாக வாழலாம் என்கிறாளே பெரியம்மா?

வனிதாவையோ அனிதாவையோ அவனுக்கு கட்டி வைக்க வேண்டியது தானே?

பெரியப்பாவுக்கு இந்த விவரம் அனேகமாக தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

அதனால் தான் அழகு சுந்தரத்தை இங்கு வர வேண்டாம் என்கிறாள்.

அப்படியே இந்தத் திட்டம் பெரியப்பாவுக்கு தெரிந்தாலும்... அவரால் என்ன செய்து விட முடியும்?

இரு மகள்களின் வருங்கால வாழ்வுக்காக... அவரும் வாய் மூடி மௌனமாக இருந்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை தான்.

என்ன செய்யப் போகின்றேன் நான்?

கேள்விக் குறி பூதாகாரமாக கண் முன்னே வளர்ந்து அவளை மிரட்டியது.

ஒரு வழியும் புலப்படாமல் மனதை சூனியம் கவ்விக் கொண்டு இருந்தது.

11

தா

க்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீதர்.

பாவம் வைஷ்ணவி! வியர்க்க விறுவிறுக்க ஓடி வந்து ரத்த தானம் அளித்து சந்திப்பின் உயிரைக் காப்பாற்றினாள்.

அவளது மனித நேயத்திற்கும் மனிதாபிமானத்திற்கும் மதிப்பு அளிக்காமல்... செக்கைக் கொடுத்து அவளது ஏழ்மையை சுட்டிக் காட்டி விட்டேனே?

அவள் என்னை என்னவென்று நினைப்பாள்?

ஸ்ரீதரின் மனசாட்சி ரம்பமாய் அறுத்துக் கொண்டிருந்தது.

'சே! என்ன மனிதன் நான்? அவள் பெயர் மட்டும் தானே எனக்குத் தெரியும்?

அவள் யார்? எங்கு வேலை செய்கின்றாள்? அவளது குடும்பப் பின்னணி என்று எதையும் தெரிந்து கொள்ளாமல்... விட்டு விட்டேனே?

அவளது முகவரியையோ அல்லது வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்தின் பெயரையோ அறிந்து கொள்ளாதது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்?

பார்த்த முதல் நாளிலேயே என மனதைத் திருடிச் சென்ற தேவதை அவள்!

எத்தனையோ அழகிகளை நேரில் சந்தித்திருக்கிறேனே? யாரையும் கிட்டவே நெருங்க விட்டதில்லையே?

இந்த அன்பு தேவதையை... கருணை மனம் கொண்டவளை... மீண்டும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டுமா?

அவளை சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால்.... அவளிடம் மனப் பூர்வமாக மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்.

என்னை அவள் மன்னிப்பாளா?

என் மனதில் அவளுக்கு இடமளித்து விட்டேன் என்று கூறினால்... என்னை ஏற்றுக் கொள்வாளா?

அதெப்படி என்னை அவள் ஏற்றுக் கொள்வாள்?

முதல் சந்திப்பிலேயே... மனக் கசப்பை ஏற்படுத்தி விட்டேனே? அவள் மனதைப் புண் படுத்தி விட்டேன்.

சரி! நடந்தது நடந்து விட்டது. காலத்திற்கு எந்தப் புண்ணையும் ஆற்றும் சக்தி உண்டு என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள்.

அவள் கருணை உள்ளம் கொண்டவள். மனமிரங்கி மன்னித்து விடுவாள் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது.

அவளே என் மனைவியானால்... எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? இது சாத்தியப் படுமா?

அந்தளவுக்கு நான் அதிர்ஷ்டசாலியா?

கடவுளே! இப்படியொரு தேவதையை அனுப்பி சந்திப்பை மீட்டுக் கொடுத்திருக்கே.... மீண்டும் அவளை சந்திக்கும் பாக்கியத்தைக் கொடு! வைஷ்ணவியே இந்த விட்டிற்கு மருமகளாக அடி எடுத்து வைத்தால்.... பாலைவனமாக வறண்டிருக்கும் எங்கள் வாழ்க்கை.... கண்டிப்பாக சோலைவனமாக மாறும்.

லட்சோப லட்சம் அன்பு மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கி மனம் பரப்பும்.

சந்திப்புக்காக... எனக்காக... அப்பாவுக்காக... இந்தக் குடும்பத்திற்காக... இந்தப் பிரார்த்தனை பலித்து விட வேண்டுமே?

என் வேண்டுகலை நிறைவேற்றி வைப்பாயா பகவானே! மனமுருக வேண்டிக் கொண்டான் ஸ்ரீதர்.

சந்திப்பை ஐ.ஏ.பி.யூ-விடமிருந்து அறைக்கு மாற்றி விட்டிருந்தார்கள்.

“அப்பா! நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க... பி.பி. மாத்திரை போட்டுக்கிட்டுப் படுங்க... பாவம்! ரொம்ப டென்ஷனாயிட்டிங்களே?”

நான் பார்த்துக்கிறேன். நீங்க போயிட்டு காலையில் வாங்கப்பா என்று வற்புறுத்தியபோது... கவலை கப்பிய முகத்தோடு ஏறிட்டார் சிவானந்தம்.

“எவளோ பெரிய உதவி பண்ணியிருக்கா அந்த வைஷ்ணவி? அவளோட அட்ரஸ் தெரிஞ்சாலாவது... வீட்டுக்குப் போயி நன்றி தெரிவிச்சுட்டு வரலாம்.

ரத்ததானம் செய்துட்டு வந்தவுடனே... நாம்ப நன்றி தெரிவிச்சோம். இல்லேங்கல... ஆனா எனக்கு என்னமோ திருப்தியா படலை. அதான்”

அதற்குப் பின்பு அவர் கிளம்பி விட்டிருந்தார்.

“சார்! மருந்து ஊசிகளின் மயக்கத்துல குழந்தை அசந்து தூங்குகிறான்... இன்னும் மூணு மணி நேரத் துக்கு எழுந்துக்கவே மாட்டான்... நாங்க அவனை கவனிச்சுப்போம். நீ ங் க வேணாப் படுத்து ரெஸ்ட் எடுங்க” என்று ஸ்டாஃப் படுக்கையில் நர்ஸ் வற்புறுத் தியதால் அரைமனதுடன் சாய்ந்தான் ஸ்ரீதர்.

ஆனால் தூக்கம் வருவதற்கு

ப ற் றி ய

ப தி லா க . . .

வைஷ்ணவியைப்

நினைப்பு தான்

அவனைச் சுற்றி சுற்றி

வந்து வதைத்தது.

‘இதென்ன மாயம் !

நேற்று வரை அவள் யாரோ...

நான் யாரோ...

ஆனால் அவளை சந்தித்த

மறு கணத்திலிருந்தே...

அவள் என் உணர்வுகளோடு

உள்ளத்தோடு ஒன்றி

பண்டிட் ரவிசங்கரின் மகள்,

அனேஷ்கா சங்கருக்கு

26 வயதாகிறது. இவரும் ஒரு சீத்தார்

கலைஞர். இருமுறை கிராமீ விருதுகளுக்கு

முன்மொழியப்பட்டவர். திரைப்படத்

துறையிலும் சாதனை படைத்துள்ளார்.

-ரவீந்திரன்

இரண்டறக் கலந்து விட்டாளே?

“பெற்றவர்களை இழந்தவள் நான்” என்றாளே? பாவம்! அப்படியென்றால்... இவள் யாருடைய பராமரிப்பில் இருக்கிறாள்?

ஒரு வேளை விடுதியில் தங்கி வேலை பார்க்கும் பெண்ணே? ‘பிளட் டோனர்ஸ் அசோஸியேஷனிலிருந்து ஃபோன் வந்ததும்... லீவு போட்டு விட்டு ஓடி வந்தேன்’ என்றாளே?”

அட.... பிளட் டோனர்ஸ் அசோஸியேஷனுக்கு ஃபோன் செய்து விசாரித்தால்... இவளது முகவரி கிடைத்து விடுமே?

மூத்தருக்குப் பொறி தட்டியதும்... படக்கென்று எழுந்து அமர்ந்தான். நெஞ்சுக்குள் ஐஸ் கீர்ம் மழை ஜிலு ஜிலுவென்று வழிந்தோடியது.

12

கிணற்றிலிருந்து நீரை இறைத்து தோட்டத்துச் செடிகளுக்கும் மரங்களுக்கும் தண்ணீர் ஊற்றி விட்டு அலுப்புடன் உள்ளே வந்த வைஷ்ணவியின் அருகே வந்தாள் மரகதம்.

“என்ன வைஷு? செடிகளுக்கு தண்ணி ஊத்திட்டு வந்தியா? பாவம்... களைச்சப் போயிட்டியே? இனிமே நீ தண்ணி இறைக்க வேணாம்... மோட்டார் தண்ணியை விட்டாப் போச்சு!

வர வர மெலிஞ்சுட்டே போறியே? நல்லா சாப்பிட வேணாமா வயசுப் பொண்ணு?” அவளது முகத்தில் அரும்பியிருந்த வியர்வை முத்துக்களை பாசத்துடன் துடைத்து விட்டாள் மரகதம்.

வைஷ்ணவியின் அகன்ற விழிகள் திகிலூடன் மேலும் விரிந்தன.

“அனிதாவோட தோழிக்கு இன்னிக்குப் பிறந்த நாளாம்... அனிதாவும் வனிதாவும் கிளம்பறாங்க... அப்படியே சாப்பிட்டு வந்துடுவாங்க நான் எங்கண்ணன் வீட்டுக்குப் போறேன்.

நானும் சாப்பிட்டுட்டு வந்துடுவேன். நா வரதுக்குக் கொஞ்சம் லேட்டாகும். பெரியப்பாவுக்கும் உனக்கும் டிபன் செய்துகிட்டாப்போறும். சரியா வைஷு?”

“ச... சரிங்க பெரியம்மா”

தோட்டத்தில் பந்தலில் படர்ந்திருந்த மல்லிகைக் கொடியிலிருந்து மொட்டுக்களை ஏற்கனவே பறித்து வைத்திருந்தாள் வைஷ்ணவி.

கூடத்துத் தூணோரம் சாய்ந்து அமர்ந்து பூத் தொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

ஜோடி மொட்டுக்களை எடுத்து நாரை லாவகமாக விரல்கள் சுழற்றின.

ஆஸ்தா சௌத்ரி ஒரு கணினி பொறியாளர். ஆனால் இவருக்கு கலைத்துறையில் ஆர்வம் அதிகம். இவர் புதிய இந்தி மெகா தொடர் ஒன்றில் நடிக்கிறார். விரைவில் திரைப்படங்களிலும் நடிக்கவிருக்கிறாராம்.

-ரவீந்திரன்

புன்னகை பூத்த முகத்துடன் கண் இமைக்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு மெல்ல நடந்து சென்றாள் மரகதம்.

அனிதாவும் வனிதாவும் பலத்த மேக்கப்புடன் பளபளக்கும் சேலையணிந்து கொண்டு வெளியேறி விட்டிருந்தனர்.

பூச்சரத்தை சாமி மாடத்திலிருந்த அம்மன் படத்திற்கு சாற்றி விட்டு கண் மூடி தியானித்தாள் வைஷ்ணவி.

அழகு சுந்தரத்தின் வீட்டிற்கு பெரியம்மா கிளம்பி விட்டாள் என்பது புரிந்தது.

‘ரகசியமாய் காயைக் கச்சிதமாக நகர்த்துவதில் அவள் கில்லாடியாக இருக்கிறாளே?

அழகு சுந்தரம் தனக்கென்று ஒரு ஆட்படையே வைத்திருக்கிறான்.

இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படியாவது என்னைக் காப்பாற்று தாயே! முதுகு குலுங்க மௌனமாகக் கண்ணீர் உகுத்தவளின் தோளின் மீது ஒரு கரம் படிந்தது.

திருக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் வைஷ்ணவி.

பீதி படர்ந்த முகத்துடன் பெரியப்பா சண்முகம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“வைஷ்ணவி! வாசற்கதவை தாழ்ப்பாள் போட்டுட்டு வா... உன் கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்”

அவர் சொன்னபடியே செய்தாள்.

இந்த ஆண்டு பிரெஞ்சு நடிகை மாரியன் சோட்டியாயர்டு சிறந்த நடிகைக்கான ஆஸ்கர் விருதினைப் பெற்றார். 'வா லி என் ரோஸ்' என்ற படத்தில் நடித்ததற்காக இந்த விருது கிடைத்தது. ஆஸ்கிலும் தாய்மொழி யாகக் கொள்ளாத இப்பரிசினைப் பெறும் இரண்டாமவர் என்ற சிறப்பை இவர் பெற்றார். உடையைப் பார்த்தால், மீனழகி மாதிரி இருக்குதில்லே...!

-ரவீந்திரன்

“ உன் கிட்டே எப்படி சொல்றதுன்னு தெரியலைம்மா... ஆனா சொல்லியே ஆகணும். உன் பெரியம்மா குணம் கெட்டவ தான். ஆனா இந்தளவுக்கு அவ பேராசைக்காரியா இருப்பான்னு நான் நெனச்சுக் கூடப் பார்க்கலைம்மா...

நேத்து ராத்திரி... அவ அழகு சுந்தரத்தோட பேசிட்டிருந்ததை ந் செயலா கேட்டுட்டேன். எனக்கு அப்படியே தூக்கிவாரிப் போட்டுச்சு... அழகு சுந்தரத்துக்கிட்டே பணம் வாங்கறதுக்குத் தான் இப்போ அவ கிளம்பிப் போயிருக்கா...

அந்தப் பணத்தை அழகு எதுக்கு தர்றான்னு தெரியுமாம்மா? ” மேற்கொண்டு விஷயத்தை சொல்லுவதற்குள் அவர் துணறிப் போனார்.

வார்த்தைகள் அகப்படாமல் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடின. மனைவி மரகதத்தின் அடாத செயல் அவருக்குப் பெருத்த தலை குனிவை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது.

“பெரியப்பா! நானும் நேத்து நைட்ல... அவங்க பேசறதைக் கேட்டுட்டேன். எ... எனக்கும் எல்லா

விஷயமும் தெரிஞ்சு போச்சு”

துக்கம் பந்தாய் எழும்பி அவளது தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது.

“எவ்ளோ பெரிய ஆபத்து காத்திருக்கு?... நீ பாட்டுக்கு அசாஸ்டா இருக்கியே வைஷீ?”

உன் பொறுமைக்கும் சகிப்புத் தன்மைக்கும்... கடவுள் ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டாரும்மா... ஆனா இனிமேலையும் பொறுமையா இங்க இருந்தேன்னா... தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போயிடும்.

கிளம்பு! உன் பெரியம்மாவுக்குத் தெரியாம... என் சிநேகிதனைத் தொடர்பு கொண்டு பேசி... ஆலோசனை கேட்டேன். அடையாறுல ஒரு நல்ல பெண்கள் விடுதி இருக்காம். இதோ அந்த முகவரியைக் குறிச்சு வச்சிருக்கேன்... பாரு!” ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை நீட்டினார்.

என் நண்பன் வீட்டுலேயோ... நம்ம துரத்து உறவுக்காரங்க வீட்டுலேயோ உன்னைத் தங்க வைக்கலாம். உங்க பெரியம்மா இலேசுப் பட்டவள் இல்ல... அழகு சுந்தரத்தைப் பத்திக் கேட்கவே வேணாம்.

சல்லடை போட்டு உன்னைத் தேடுவாங்க... அதான்! கொஞ்ச காலத்துக்கு ஹாஸ்டல்லே தங்கிக்கோ... நீ வேலை பார்க்கிற ஆபீசுக்கு ரெண்டு வாரம் லீவு சொல்லிட்டு... வெளியே தலைகாட்டாம இரு... அமளி துமளி அடங்கினதுக்கு அப்புறமா... நிதானமா யோசிச்ச நாம ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். முகவரிக்கு அடியில என் நண்பனோட செல் நம்பர் இருக்கு...

கடவுள் நம்மைக் கை விடவே மாட்டாரும்மா... அழாதேம்மா! கண்ணைத் தொடைச்சுக்கோ... முக்கியமானதை எடுத்துக்கிட்டு வா... உன்னை பஸ் ஏத்தி அங்க சேர்த்து விட்டுட்டு நானும் திரும்பணும். பெரியம்மாவுக்கு எந்த சந்தேகமும் வந்துடக்கூடாது. சீக்கிரம்” துரிதப் படுத்தினார்.

சிறு பையில் மூன்று புடவைகள், ரவிக்கைகள் இத்யாதி... ஹெண்ட் பேக்கில் டைரியும், கந்தர் சஷ்டி கவசமும் அம்மன் ஸ்தோத்திர புத்தகமும் இடம் பெற்றிருந்தன.

“உம்! ரொம்ப நல்லதும்மா... நிறைய லக்கேஜ் இருந்தா... கண்டிப்பா இப்பவே பிடிபட்டுருவோம். அந்தப் பையை என்கிட்டே குடும்மா... உங்கப்பாவையும் அம்மாவையும் மானசீகமா வணங்கிட்டு கிளம்பு வைஷீ... இந்தா! இதல மூவாயித்து ஐநாறு ரூபாய் இருக்கு... வச்சுக்கோ!

தெரியமா இருக்கணும். நல்லதே நடக்கும்னு நம்பும்மா...

சரியாம்மா?”

தம்பி மகளைப் பார்க்கும் போதே அவரது அடிவயிறு பிசைந்தது. ரத்த பாசத்தில் உடம்பு தந்தியடித்தது. உள்ளம் பதறியது.

‘நம்மை நம்பி வாழ வந்த பொண்ணு! அதுவும் அழகான இளம் பெண். தம்பி மகளைத் தனியாக நிக்கதியாக வீட்டை விட்டு அனுப்பி வைக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதே?’

நினைத்துப் பார்க்கும் போதே... உள்ளுக்குள் உலை கொதித்தது. “வாங்க பெரியப்பா... நேரமாகுது!” தணலில் நின்று கொண்டிருப்பதைப் போன்று தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் வைஷ்ணவி.

“முன் வாசல் பக்கமா போனா... மரகதத்தோட சிநேகிதி கண்ணுல பட்டுருவோமே? வா... தோட்டத்தைத் தாண்டி திட்டி வாசக் கதவைத் திறந்து பின்னாடி சந்து வழியாய் போயிடலாம்... வைஷீ!”

கிணற்று மேடையைத் தாண்டி தோட்டத்திற்குள் புருந்து நடந்தபோது பெரியப்பாவின் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“பார்த்து... பெரியப்பா.. ஐக்கிரதை!”

‘லொக் - லொக்’ என்று இருமிக் கொண்டே தளர்ந்த நடையுடன் வந்தவரைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது.

பின் பக்கத்து சந்து வழியாக நடந்து மெயின் ரோட்டை அடைவதற்குள் இருவரும் வியர்த்து வழிந்தார்கள்.

பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்றபோது கிவியுடன் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார் சண்முகம்.

பதற்றமும் பயமும் வைஷ்ணவியைப் பந்தாடின.

“பெ... பெரியப்பா! அதோ... பஸ் வருது! நீங்க போங்க.... நான் போயிக்கிறேன்... பாவம்! இருமி இருமி உங்க தொண்டையே புண்ணா இருக்கும்... நேரத்துக்கு மாத்திரை சாப்பிடுங்க பெரியப்பா” பப்படத்தாள்.

“இந்த இக்கட்டான நிலையிலும் என் மீது எவ்வளவு அக்கறை... பாசம்! ஹாஸ்டல் வாசலிலே என் நண்பன் குருமுர்த்தி இருப்பான்.... அட்ரஸ் பத்திரம்!. ஐக்கிரதையா இரும்மா” தழுதழுத்தார் சண்முகம்.

“சரி! பெரியப்பா... வரேன்” சட்டென்று பஸ்ஸில் தன்னை திணித்துக் கொண்டாள் வைஷ்ணவி.

ஜன்னல் வழியே எட்டிப்பார்த்து கையை அசைத்தாள். “நான் குருமுர்த்திக்கு ஃபோன் செஞ்ச நீ தனியா வர்ற விவரத்தை சொல்லிடுறேன்.” வயிற்றை எக்கிக் குரல் கொடுத்தார்.

நீர்த் திரையிட்ட விழிகளோடு தலையாட்டி விடைபெற்றாள். அழகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது. கண்களைச் சிமிட்டி பொங்கிய கண்ணீரை சிரமப் பட்டு உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள் வைஷ்ணவி.

‘பெற்றவர்களை இழந்த அனாதை நான். இது நான் வரை பெரியப்பாவின் நிழலில் சகல சித்ரவதைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு அடைக்கலமாய் அண்டி வாழ்ந்தேன்.

இப்போது அங்கும் ஒரு ஆபத்து வந்து விட்டது. இந்தப் பரந்த உலகில் எனக்கென்று ஆதரவுக் கரம் நீட்ட யாருமே இல்லையே? என் நிலைமை எந்த இளம் பெண்ணிற்கும் ஏற்படவே கூடாது!

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவளது வாழ்க்கைத் தடமே முற்றிலும் மாறி விடப் போகின்றது என்பதை... அவள் எவ்விதம் அறிவாள்..?

13

அடையாறு! பேருந்திலிருந்து மெல்ல உதிர்ந்தாள் வைஷ்ணவி.

பேருந்தில் தன்னுடன் சேர்ந்து பயணித்த அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியிடம்... துண்டுக் காகிதத்திலிருந்த முகவரியைக் காட்டி விசாரித்து வைத்திருந்தாள்.

ஆட்டோவில் ஏறினால் சுலபமாகச் சென்று விடலாம் தான்! ஆனால்.... இரவு நேரத்தில் அதுவும் அழகான இளம் பெண்ணாக இருப்பவள்... தன்னந்தனியாக ஆட்டோவில் பயணிக்க மிகவும் பயமாக இருந்தது.

ஆட்டோக்காரன் மோசமானவனாக இருந்து விட்டால்... பெரிய விபத்தாயிற்றே?

பலவும் எண்ணிய படி ஓட்டமும் நடையுமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

மெயின் ரோட்டிலிருந்து பிரிந்து சென்ற நீண்ட தெருவில் இறங்கி நடந்து அந்த வளைவில் திரும்பினாள்.

படுவேகமாய் வந்து கொண்டிருந்த காரைக் கண்டு அதிர்ந்து பதறினாள்.

பதற்றத்தில் அவளது உடம்பு கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது. அதிர்ச்சியிலும் பயத்திலும் கண்கள் சொருக மயக்கத்திற்குள் மூழ்கினாள்.

கவலையும் திகிலும் அவளை ஆட்டிப் படைத்ததால்... அன்று முழுவதும் அவள் சாப்பிடவே இல்லை.

பச்சைத் தண்ணீர் பல்லில் படாததாலும்... திடீர் அதிர்ச்சியாலும் மயக்கமடைந்து சரிந்து விழுந்தாள்.

நல்ல வேளையாக... கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பிரேக் போட்டு காரை நிறுத்தினான் ஸ்ரீதர்.

சிவானந்தம் தனது குடும்ப மருத்துவரை வற்புறுத்தி... அன்று காலையில் சந்திப்பை வீட்டிற்கே கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்து விட்டிருந்தார்.

ஸ்பெஷலிஸ்ட்கள் வீட்டிற்கே வந்து சிகிச்சை அளித்தனர். குழந்தையை அருகிலிருந்து கவனிப்பதற்கு திறமை வாய்ந்த நர்சுகள் நியமிக்கப் பட்டனர்.

குடும்ப மருத்துவர் குழந்தைக்கு ஊசி போட்டு மாத்திரை கொடுத்து

முடித்ததும்... அவரைத் தனது காரிலேற்றிக் கொண்டு அவரது வீட்டில் இறக்கி விடக் கிளம்பியிருந்தான் ஸ்ரீதர்.

அந்த வளைவில் திரும்பி வந்த இளம் பெண்ணைப் பார்த்ததுமே தடுக்கிட்டான்.

‘இவள்... இவள்... வைஷ்ணவி தானே? இல்லை.... சதா நான் அவளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால்... இந்தப் பெண்ணின் முகம் வைஷ்ணவியைப் போல் தோற்றமளிக்கிறதா?’

கணப்பொழுதில் இந்த எண்ணம் தோன்றி மறைந்தது. சமயோசிதமாக ‘சர்ரக்’ என்று பிரேக் போட்டு காரையும் நிறுத்தினான்.

மயிரிழையில் வைஷ்ணவி தப்பி விட்டாள் என்று தெரிந்ததும் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டான் ஸ்ரீதர்.

“பயப்படத் தேவையில்லை ஸ்ரீதர்... இந்தப் பெண்ணு எதிர்பாராத அதிர்ச்சியில் தான் மயங்கியிருக்கா” குடும்ப மருத்துவரின் வார்த்தைகள்.... கனன்ற மனதிற்குப் பாலை வார்த்தை.

“டாக்டர்! அவளை நம்ம வீட்டுக்கே கொண்டு போயிடலாம். வாங்க அவளைக் குழந்தையை வாரித் தூக்குவது போல் அள்ளிப் பின் சீட்டில் கிடத்தினான்.

அவனது பங்களாவை நோக்கி... அந்தக் கார் சேற்றத்துடன் விரைந்தது?

அரை மணி நேரம் நழுவிருந்தது.

சிரமப்பட்டு விழிகளைத் திறந்தாள் வைஷ்ணவி. பாறாங்கல்லாய் இமைகள் இன்னமும் கனத்தன.

‘என்னாயிற்று எனக்கு? எங்கிருக்கிறேன் நான்?’

சுற்றிலும் பார்வையாலேயே வலம் வந்தாள்.

திருபுவனத்தில் உள்ள ஸ்ரீகம்பகரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் சரபேஸ்வரருக்கு அணிவிக்க இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவில் தங்கக் கலசத்தை சென்னை உம்முடி பங்காரு நகை நிறுவனம் செய்தது. இக்கலசம் அந்த நிறுவனத்தில் அண்மையில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது.

-ரவீந்திரன்

கவலை படிந்த முகங்களுடன் தெரிந்த சிவானந்தமும் ஸ்ரீதரும் அவளது பார்வைக்குச் சிக்கினார்கள்.

‘ஸ்ரீதரா? நான் அவரது வீட்டிலா இருக்கிறேன்? இங்கு எப்படி வந்தேன்?’

ஹாஸ்டலுக்குப் போகும் வழியில் மயங்கி விழுந்து விட்டேன் போலும்! ஐயோ! பெரியப்பாவின் நண்பர் எனக்காக அங்கே காத்திருப்பாரே?”

கவலை மனதில் முளை விட... சட்டென்று எழுந்து கொள்ள எத்தனித்தாள். துவண்டு மீண்டும் படுக்கையில் சரிந்தாள்.

பட்டினி கிடந்த உடம்பு... அசதி... பலகீனம்... எல்லாம் சேர்ந்து அவளைச் சோர்வடைய வைத்தன.

“மிஸ். வைஷ்ணவி! உடம்பை அலட்டிக்காதீங்க... நீங்க முதல்லே சாப்பிடுங்க... நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க... பதட்டப்படாம மனசை ரிலாக்ஸ்டா வச்சுக்கங்க”

“ஓகே. டாக்டர்” பலத்தைத் திரட்டி எழுந்து அமர்ந்தாள்.

டாக்டர் அறையை விட்டு வெளியேறியதும் அவரைத் தொடர்ந்து சிவானந்தமும் அவளைக் கனிவுடன் பார்த்து விட்டு இங்கிதமாக வெளியேறி விட்டார்.

ஆவி பறக்கும் இடிகளைத் தட்டில் ஏந்தியபடி அந்த வேலைக்காரி உள்ளே நுழைந்தாள்.

“வைஷ்! முதல்லே சாப்பிடுங்க... சாப்பிட்டு முடிச்சதும் நாம் ப பேசலாம்” சூடான இட்லியைப் பிய்த்து வெங்காய சாம்பாரில் தோய்த்து வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்ட போது... உண்மையிலேயே மனதிலிருந்த பாரம் இறங்கியிருந்தது. உரிமையாய் ஸ்ரீதர் அவளை ‘வைஷ்’ என்றழைத்தது இதமாயிருந்தது.

உள்ளம் கவர்ந்த காதலனின் பங்களாவில் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றோம் என்ற நிம்மதி நிலவியது நிஜம்!

ஆனால் இந்த நிம்மதி நீடிக்காதே? அவர் என்னிடம் என்ன பேசப் போகின்றார்? ஹாஸ்டலில், சேர்த்து விடும்படி.. அவரிடமே உதவி கேட்டு விட வேண்டியது தான்!”

சாப்பிட்டு முடித்ததும்... புத்துணர்வும் தெம்பும் கைவரப் பெற்றவளாய் நிமிர்ந்தாள். சாப்பிட்ட தட்டையும் டம்ளரையும் எடுத்துக்கொண்டு வேலைக்காரி நகர்ந்ததும்... சொல்லி வைத்தாற் போல் உள்ளே நுழைந்தான் ஸ்ரீதர்.

சட்டென்று எழுந்து நின்றாள் வைஷ்ணவி.

“குழந்தை நல்லாயிருக்கானா? அவன் உடம்புக்கு இப்போ தேவலையா?” நலம் விசாரித்தாள்.

“உங்க புண்ணியத்துல ரொம்பவே நல்லாயிருக்கான். உட்காருங்க”

“இ...இல்ல... நான் அவனைப் பார்க்கணுமே! இன்னமும் ஹாஸ்டிடல்லே தான் இருக்கானா?”

அவளது கரிசனமும் அக்கறையும் அவனைப் புல்லரிக்க வைத்தன.

“வீட்டுக்கே கூட்டிட்டு வந்துட்டோம். ஸ்பெஷலிடிஸ், ஃபோமிலி டாக்டர் நர்கங்க எல்லாரும் நல்லபடியா கவனிச்சுட்டு வர்றாங்க. வாங்க... அவனைப் பாருங்க” அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் வைஷ்ணவி.

அந்த பிரமாண்டமான அறையில் நிம்மதியாய் நிச்சலனமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் சந்தீப். அவர்கள் நுழைந்ததுமே... இரண்டு நர்க்களும் நாகுக்காய் வெளியேறினார்கள்.

பால் வடியும் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்தமே... உள்ளூர நெகிழ்ந்து போனாள் வைஷ்ணவி.

“இவனோட அம்மாவை எங்கே காணோம்? அன்னிக்குக் கூட அவங்களை நான் பார்க்கலையே?” மெல்லிய குரலில் கேட்டபடியே மிருதுவாக சந்தீப்பின் பாதத்தை வருடினாள்.

“வாங்க... அந்த ரூமுக்கே போயிடலாம்” அவளது முகம் திடீரென்று வாடி விட்டது. குழப்பம் பூசிய முகத்தோடு அவனை மீண்டும் பின் தொடர்ந்தாள்.

14

அந்த அறையில்... விஸ்வத்தின் ஆளுயர ஃபோட்டோவின் மீது சந்தன மாலை சாற்றிப் பட்டிருந்தது.

“இவர் தான் எங்கண்ணா விஸ்வம்!...” என்று ஆரம்பித்து வத்சலா ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையை விட்டு விட்டு ஓடிப் போனதிலிருந்து... சகலத்தையும் கூறி முடித்தான் ஸ்ரீதர்.

“மைகாட்! கொஞ்சம் கூட மனசாட்சியே இல்லாம நடந்திருக்காங்க... கேட்கவே ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு... உங்க வேதனையை நான் கிளறி விட்டுட்டேன்னு நெனக்கிறேன். என்னை மதிச்ச... உங்க மனசை அழுத்திக்கிட்டிருந்த விவரத்தை சொன்னீங்களே? நானும் பெரிய இக்கட்டில மாட்டிட்டிருக்கேன் ஸ்ரீதர்!...” என்று பிடிக்கை போட்ட வைஷ்ணவி... ரத்ன சுருக்கமாக தனது விவரங்களை அவனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

“என்னை ஹாஸ்டல்லே... நீங்களே வந்து சேர்த்து விடறீங்களா ஸ்ரீதர்?”

“ஊகும்! முடியாது. என்னால சேர்த்து விட முடியாது. உன்னையும் அங்க சேர நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். வைஷ்!”

“எ... என்னது?” அவன் உரிமையாய் ஒருமையில் பேசியதைக் கேட்டதும் திகைத்துப் போய் ஏறிட்டான்.

“சந்திப்... அன்புக்கு ஏங்கித் தவிச்சுட்டிருக்கான். அவனுக்கு ஒரு நல்ல தாயா... என் அப்பாவுக்கு நல்ல மருமகளா... எனக்கு நல்ல மனைவியா இருந்து... இந்தக் குடும்பத்தை நிர்வகிக்கணும் நீ!”

“இல்ல... இல்ல... நான் வந்து...” அவள் பேசி முடிப்பதற்கு முன் இடைபுகுந்தான் ஸ்ரீதர்.

கொஞ்சம் பொறு வைஷா! நான் சொல்லி முடிச்சுடறேன். நான் அன்னிக்கு செக்கை கொடுத்ததுக்கு உன்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டுக்கிறேன். வத்சலா ஓடிப் போனதால... இந்தக் காலத்து இளம் பெண்கள் பணத்தைத்தான் பிரதானமா மதிப்பாங்கன்னு தப்பா நெனச்சுட்டிருந்தேன்.

கடவுள் உன்னை என் முன்னாடி அனுப்பி அந்தத் தவறான எண்ணத்தைப் போக்கிட்டாரு... உன்னைப் பார்த்து மாத்திரத்திலேயே... நான் என் மனசைப் பறிகொடுத்துட்டேன்.

உன் அட்ரஸைக் கண்டுபிடிச்சு உன்னை... உன்னை நேரில் பார்த்து விஷயத்தைச் சொல்லணும்னு துடிச்சுட்டிருந்தேன். பழம் நழுவி பாலில் விழுந்த மாதிரி... நீயே இங்க வரும்படியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டுச்சு!

ஐ லவ் யூ ஸோ மச் வைஷ்!”

பனியில் நனைந்த மலர்களைக் கூடையில் அள்ளி அப்படியே தலையில் கொட்டியது போலிருந்தது.

“இ... இல்ல ஸ்ரீதர்....” தித்தி தித்தித் திணறினாள்.

“வைஷா! நீயும் என்னை நேசிக்கிறேன்னு... எனக்குத் தெரியும்! என்ன திகைச்சப்

இந்த ஆண்டு ஆஸ்கர் விருது
பரிசளிப்பு விழாவை முன்னிட்டு
விருந்து நடந்தது. இந்திய வைர
வியாபாரிகள் சார்பாக நடந்த
இந்த விருந்தில் நிகோலி கிட்மேன்
என்பவர் 1400 காரட் மதிப்புள்ள
7645 வைரங்கள் பதித்த நெக்லரை
அணிந்து வந்தார்.

-ரவீந்திரன்

சிவசேனைத் தலைவர்
உத்தவ் தரக்கரேயின் 17
வயது மகன் ஆதித்யா
கவிதைகள் எழுதுகிறார்.
இவர் தமது 14வது
வயதிலேயே கவிதைகள்
எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார்.
கவிதைகள் சரி,
இவரின் மனிதநேயம்
எப்படிப்பட்டதோ,
தெரியவில்லையே!

-ரவீந்திரன்

போய் பார்க்கிறே? நீ மயங்கி
விழுந்ததும் உன் வீட்டுக்குத் தகவல்
சொல்லுதுக்காக... உன் ஹெண்ட்
பேக்கை துழாவினேன் டைரி
கிடைச்சது.

அடுத்தவங்களோட அந்தரங்க
சமாச்சாரத்தைப் படிக்கிறது தப்பு
தான்! ஆனா நீ என் உயிரினும்
மேலான தேவதையாச்சே? உன்னைப்
பத்தித் தெரிஞ்சுக்கணும் கிற
ஆர்வத்துல படிச்சேன்.

சந்தோஷத்துல திக்கு முக்காடிப்
போயிட்டேன்டா. உண்மையை
ஓத்துக்கிறதுக்கு... உன்னோட சுய
கௌரவம் இடம் கொடுக்கலை
அப்படித் தானே வைஷா?"

கிசுகிசுப்பான குரலில்
பேசினாலும்... உயிரின் வேரை
அசைத்துப் பார்க்கும் கம்பீரமான
குரலில்... பொல பொலவென்று
நொறுங்கிப் போனாள்
வைஷ்ணவி.

சோக முலாம் பூசிய முகத்துடன்
பரிதாபமாக அவளது விழிகளை
ஊடுருவியனைக் கண்டு நெக்குருகிப்
போனாள்.

“சரி... சாரி!”

“அப்பாடா! உள்ளே
வரலாமா?... என்றபடி உள்ளே
வந்தார் சிவானந்தம். ஸ்ரீதர்
கல்யாணமே செய்துக்காம
இப்படியே இருந்துடுவான்னு
பயந்தேன். எங்க மனசுல பாலை
வார்த்தாப்பல... நீ வந்துட்டே!
சந்தோஷமா இருக்கும்மா...

நானைக்கு காலையில் காரை
அனுப்பி உங்க பெரியப்பாவை

சிறுத்த சிறிற் பிரபுசங்கர் எழுதிய

மாடல் மயக்கம்

விறுவிறுப்பான 'கீராரம்' நவீனம்

இங்க வரவழைச்சுப் பேசிடலாம். சரியா? ஸ்ரீதர் என் மருமகளுக்கு எப்படி வேர்த்திருக்கு பாரு... மொட்டை மாடிக்கு அழைச்சுட்டுப் போ! பெளர்ணமி நிலவைப் பாத்து கடலலைகள் ஆர்ப்பரிக்கிறதை அவ பார்க்கட்டும். அங்கே காத்து அள்ளிக் கிட்டு போகும்." சிரித்தார்.

சட்டென்று அவரது கால்களில் பணிந்தவளின் சிரத்தைத் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். ஸ்ரீதரும் நமஸ்கரித்தான்.

"அமோகமா இருங்க" இதுநான் வரை இருந்த சோகம் நீங்கி நிம்மதி மனதில் குடி புகுந்தது.

மொட்டை மாடி! தூரத்தில் எங்கிருந்தோ எஃப். எம்.மிலிருந்து "நிலவு தூங்கும் நேரம்... நினைவு தூங்கிடாது..." ஜானகியின் இனிய குரல் தேனாய் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

"வைஷ்ணு! என் மனசே இருண்டு கிடந்துச்சு! பவுர்ணமி நிலவா நீ வந்தயிறகு தான்... என் வாழ்க்கையில் வெளிச்சம் பிறந்திருக்கு... வைஷ்ணு! இன்னமும் நீ என் கிட்ட மனசு விட்டு ஒண்ணுமே சொல்லலையே?" அவளது மென்கரத்தைப் பற்றி தனது கன்னத்தில் பொருத்திக் கொண்டான் ஸ்ரீதர்.

"ஐ... ஐ லவ் யூ ஸோ மச் ஸ்ரீதர்... பவுர்ணமி நிலவு, கடலலைகள் சிலுசிலுக்கிற உப்புக் காத்து... இன்னிக்குத் தான் என் வாழ்நாளே நான் சந்தோஷமா இருக்கேன்."

அவளது விழிகளில் ஈரம் படர்ந்தது. "இனி உன் கண்ணில ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரைக் கூட நான் பார்க்கவே கூடாது வைஷ்ணு!" உரிமையாய் அவளை இழுத்துத் தன் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

★ முற்றும் ★